

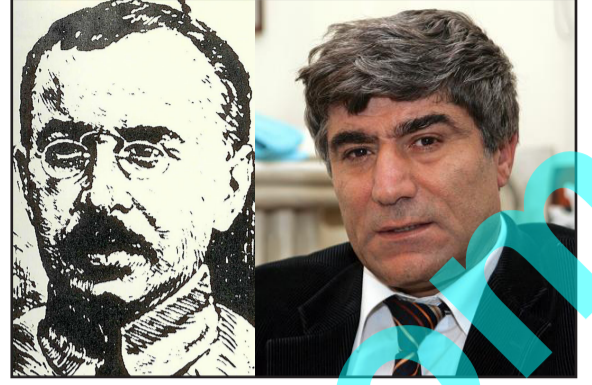
7 Kadının görünmeyen emeğini görünür kılmak

12 Roboskî; adına toprağına ateşine dağına söz olsun!

13 Suphi'den Hrant'a, Hrant'tan Sakine Cansız'a...

Azadi

Rojnameya Nûçe û Şîroveyê ya Welatparêz Sosyalîst

Sosyalîzm û

www.azadionline.net

Cellatlar bu kez Roboskî semalarında değil, Paris'in sokaklarındaydı. Söz konusu Kürt halkımız olunca cellatlar adres sormuyordu. Bunu anladık! Roboskî'de katledilenlerin çoğu çocuktu, Paris'tekiler kadın! Ne demisti Başbakan; 'kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak!'... Bunu da unutmadık!

Dengê Welat - Sayfa 2

Yıl: 6

OCAK

Sayı: 2013-36

Fiyatı: 1 TL (KDV Dahil)

e-posta: azadiyahevi@gmail.com

Oyalama, katliam ve tasfiye politikaları değil

adil onurlu

demokratik

B A R T İ S

Tarihte bu ay (Rêbendan/Ocak)

- 1 Ocak 1944: Zapatist Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN), Meksika'nın Chiapas eyaleti ormanlarında Meksika devletine karşı silahlı ayaklanma başlattı.
- 1 Ocak 1959: Küba devriminin zaferi. Diktatör Fulgenico Batista yeni yılın ilk saatlerinde Havana'dan kaçtı. Che Guevara ve Camilo Cienfuegos önderliğindeki gerilla kolları Havana'ya girmeye başladı. Bütün Küba'da işçiler ve köylüler Fidel Castro'nun çağrısına uyarak genel greve başladı.
- 3 Ocak 1961: Aralarında Şerafettin elçi, Musa Anter'in de olduğu 49'lar davası Ankara'da başladı.
- 3 Ocak 1984: Cemal Arat ve Orhan Keskin Amed zindanında, baskıları protesto etmek için başlattıkları ölüm orucunda idarenin işkencesi sonucu yaşamını yitirdiler.
- 4 Ocak 1996: Ümraniye E Tipi Hapishanesi'nde 3 devrimci tutsak katledildi.
- 5 Ocak 1905: Kürt aydın/siyasetçi Osman Sebrî Semsûr Narince köyünde doğdu.
- 6 Ocak 1995: Berlin'de Kürt Dil Konferansı yapıldı.
- 7 Ocak 1940: Kürdistan adlı dergi Mahabad'da yayın hayatına başladı.
- 8 Ocak 1996: Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe katledildi.
- 10 Ocak 1918: Kürt Teali Cemiyeti kuruldu.
- 11 Ocak 1946: Enver Hoca, Arnavutluk'ta Halk Cumhuriyeti ilan etti. Kral Zogo tahtan indirildi.
- 11 Ocak 1963: TBMM'de 'komünizmle mücadele' amacıyla komisyon kuruldu.
- 12 Ocak 1951: Uluslararası Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi yürürlüğe girdi.
- 12 Ocak 2000: Hükümeti oluşturan partilerin genel başkanları, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin, idam cezası verilen Abdullah Öcalan hakkında verdiği ihtiyati tedbir kararına uyulmasını kararlaştırdılar.
- 13 Ocak 1999: Kürt sanatçı Mihemed Mamlê öldü.
- 15 Ocak 1919: Alman işçi sınıfı önderleri Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht Alman faşizmi tarafından katledildi.
- 15 Ocak 1996: Şirnex'in Basan (Güçlükonak) ilçesinde 11 köylü devlet tarafından öldürüldü.
- 16 Ocak 1992: Halkın Emek Partisi (HEP) kökenli Hatip Dicle ve Leyla Zana, Sosyal Demokrat Halkçı Parti'den (SHP) istifa etti.
- 17 Ocak 1922: Koçgiri katliamı yapıldı.
- 17 Ocak 1991: I. Körfez Savaşı başladı.
- 19 Ocak 2007: Ermeni gazeteci Hrant Dink katledildi.
- 20 Ocak 1968: Kürt dilbilimci ve şair, Reşîdê Kurd yaşamını yitirdi.
- 21 Ocak 1924: Uluslararası işçi sınıfının ve SSCB'nin önderi Vladimir İlyiç Lenin yaşamını yitirdi.
- 21 Ocak 1926: Jîyan Gazetesi Süleymaniye'de yayın hayatına başladı.
- 21 Ocak 1996: Azadiya Welat gazetesi yayın hayatına başladı.
- 22 Ocak 1946: Qadi Muhammed ve Mustafa Barzani, Mahabad'daki Çarçıra Meydanı'nda Mahabad Kürt Devleti'nin kuruluşunu ilan ettiler.
- 23 Ocak 1995: Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) kuruldu.
- 24 Ocak 1980: Başbakan Süleyman Demirel başkanlığındaki hükümetçe alınan ve 24 Ocak Kararları olarak bilinen, işçi ve emekçilerin yaşamına yoksulluk, işsizlik, zamlar biçiminde karabasan gibi inen, iktisadi yıkım programı kamuoyuna açıklandı.
- 25 Ocak 1988: Türkiye işkenceyle mücadele yasasını imzaladı.
- 26 Ocak 1939: Süleymaniye'de Jin gazetesinin ilk sayısı çıktı.
- 28 Ocak 1921: Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz açıklarında boğularak öldürüldü.
- 29 Ocak 1939: Bağdat'ta ilk Kürtçe radyo yayına başladı.
- 30 Ocak 1950: Musa Anter ve Sait Elçi, Kürtçe-Türkçe yayınlanan "Şark Mecmuası"nı İstanbul'da yayınladı.
- 31 Ocak 1919: Kürdistan dergisi İstanbul'da Mihri Hilav tarafından yayınlandı.✪

Dengê welat

Roboskî'den Paris'e: Acıyı öfkeye, öfkeye zafere çevireceğiz!

Dışe dış bir mücadeleyle dolu, halkımızın özgürlük maratonunda finale daha fazla yaklaştığı bir yılı, 2012'yi geride bıraktık. Yeni yıla umudumuzu olduğu kadar öfkemizi daha da büyüterek girdik. Tıpkı geçen yıl gibi. 2012'ye girerken Roboskî katliamı sömürgeciliğin halkımıza yeni yıl mesajı olmuş, coğrafyamız ve insanlık ailesi büyük bir acıya ve kedere boğulmuştu. Katliamın birinci yıldönümünde Roboskîli anaların gözyaşlarının hala kurumadığına tanık olmuştuk ki yeni katliam haberleriyle yeni acılara gark olduk. Acının adresi bu kez Roboskî gibi gözden irak bir yer değil, 'doğunun Paris'i' denilen Amed de değil, bizzat Paris'in kendisiydi! Yani dünyanın sayılı merkezlerinden biriydi. Cellatlar bu kez Roboskî semalarında değil, Paris'in sokaklarındaydı. Söz konusu Kürt halkımız olunca cellatlar adres sormuyordu. Bunu anladık! Roboskî'de katledilenlerin çoğu çocuktı, Paris'tekiler kadın! Ne demişti Başbakan; 'kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak!'... Bunu da unutmadık!

Paris'teki katliam, halkımızın asi, baş eğmez gücü olan kadınları hedef aldı. PKK kurucularından Sakine Cansız, KNK Paris temsilcisi Fidan Doğan ve gençlik hareketi üyesi Leyla Şaylemez, bu alçakça katliamda şehit düştüler. Sakine Cansız, 12 Eylül faşizminin coğrafyamızı boydan boya kana buladığı dönemde Amed zindanındaki vahşeti yaşamıştı. Yiğit Kürt kadını, vahşetin tam ortasında ölümün koynundayken işkenceci cellat Esat Oktay Yıldırım'ın suratına tükürmüştü. Belli ki Paris'te, katledildiği dairede, bu kez celladının yüzüne tükürecek fırsatı bile bulamamıştı. Çünkü bu kez katil ya da katiller daha da namertti.

Katliam, Kürt sorununda çözüm için Hükümet ile Kürt Halk Önderi A. Öcalan arasında görüşmelerin başladığı bir süreçte, Hükümetin tüm samimiyetsizlik pratiklerine rağmen çözüm ve barış umutlarının biraz daha büyütüldüğü bir politik iklimde gerçekleşti. Hükümetin, Hüseyin Çelik'in ağızıyla ilk tepkisi 'örgüt içi infaz' değerlendirmesi oldu. Bu, 'cambaza bak' taktiğidir, hedef şaşırtmaktır. Fakat Kürt halkı artık hedefini de, asıl cambazı da iyi tanıyor. Nafile!

Halkımız elbette kendi gücüne ve tüm toplumsal mücadele dinamikleriyle gerçekleştireceği dayanışmaya yaslanarak sömürgeciliğe taleplerini dayatmaktadır, dayatacaktır. Bu bakımdan halkımız bu hançeri de çekip çıkarcak, özgürlüğünü koparıp alacaktır.✪

BAŞSAĞLIĞI

Yoldaşlarımız Işıl, Fatoş, Özkan, Yeliz ve Hüsne Karaca'nın anneleri Fatik Karaca'yı 06.01.2013 tarihinde kaybettik. Bu düzende yaşamın yokluğunu ve yoksulluğunu da yaşayan; nizamiye kapısını da, hapishane kapısını da gören Fatik Ana'yı yitirmenin üzüntüsüyle yoldaşlarımızın ve Karaca ailesinin, dostlarının acısını paylaşıyoruz.

**EZİLENLERİN SOSYALİST PARTİSİ NURHEQ İLÇE ÖRGÜTÜ
DÎLOK, AMED, MELETÎ, DÊRSİM ESP İL ÖRGÜTLERİ**

Paris'te barış özlemine kurşun sıkıldı

AKP hükümetinin İmralı ile yürüttüğü görüşmelerin, kamuoyuna duyurulmasında sonra 9 Ocak günü PKK kurucu üyesi Sakine Cansız, KNK Paris temsilcisi Fidan Doğan ve Kürt gençlik hareketi içinde yer alan Leyla Şaylemez'e yönelik suikast gerçekleştirildi. Katliam, infazların bir an önce aydınlatılması talebiyle Kürdistan'da, Türkiye'de ve Avrupa ülkelerinde, yüz binlerce kişi tarafından protesto edildi.

Yüz bin kişinin katıldığı Paris'de düzenlenen mitingde, yürüyüş başlamadan önce çeşitli kurum ve örgütler adına konuşmalar yapıldı. Avrupa Alevi Federasyonu Başkanı Turgut Öker Aleviler olarak katliamı kınadıklarını belirtti. Öker, "Birleşmekten başka, birbirimizin acısına sahip çıkmaktan başka bir yol yok." dedi. MLKP temsilcisi de katliamın halkların sesini kısmayı hedeflediğini ancak katliamcıların başarıya ulaşamayacağını belirtti. Tamil Topluluğu adına söz alan temsilci ise kendi liderlerinin katledilişini hatırlattı, "Kürt halkı militan bir halk, herhalk gibi özgürlüğü hak ediyor" dedi. BDP Eş Başkanları Gültan Kışanak ve Selahattin Demirtaş ile DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk ve milletvekili Leyla Zana da miting alanındaydı. Avrupa'daki Kürt siyasetçiler ve Kürt sivil toplum örgütlerinin temsilcileri hepsi eylemde yerlerini aldı.

Fransa'nın başkenti Paris'te, 9 Ocak günü Kürdistan Enformasyon Merkezi'nde düzenlenen suikastla 3 Kürt kadınının katledilmesi Kuzey Kürdistan'da sokağa dökülen on binler tarafından protesto edildi.✪

MLKP: Katliamın sorumlusu AKP, tetikçisi kontrgerilla

Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) Merkez Komitesi, üç Kürt kadın siyasetçinin Paris'te öldürülmesine ilişkin yazılı bir açıklama yaptı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan MLKP Merkez Komitesi açıklamasında, "Üç yurtsever yoldaşımız Paris'te katledildi. Acımız büyüktür. Fakat bilinmeli ki, öfkemiz acımızdan daha büyük, daha derin, daha keskindir. Türk burjuva devletinin yalana dayalı faşist psikolojik savaşı, suçluları ve katilleri gizleyemez. Suçlu, inkarcı sömürgecilik ve AKP'dir. Katiller, devletin faşist kontrgerillasının tetikçileridir" ifadeleri yer aldı. Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez şahsında Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özelemlerinin yok edilmek istendiği vurgulanan MLKP MK açıklamasında şu ifadeler yer aldı: "Çok iyi biliyoruz ki, Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez şah-

sında imha edilmek istenen Kürt halkımızın ulusal özgürlük ve eşitlik özlemidir. Kürt ulusal varlığının tanınması, anadilde eğitim, ulusal kimlikle politika yapma hakkı ve savaş esirlerinin serbest bırakılması talepleridir. Boşuna! Faşist sömürgeci Türk burjuva devletin Paris katliamı, bu özlem ve talepler uğruna savaşım kararlılığını bileyecek, koparıp alma ruhunu pekiştirecektir. KCK'ye, PAJK'a, Kürt ve Türk halklarımıza, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın ulusal topluluklarına başsağlığı diliyoruz. Yurtsever hareketin öncü kadrolarından Sakine Cansız heval şahsında ölümsüzlerin adanmış hayatları bir bayrak gibi dalgalanmaya devam edecek, anıları faşist diktatörlüğe ve inkarcı sömürgeciliğe karşı mücadelenin büyütülmesi pratiğinde ve zafer kararlılığında yaşatılacaktır."✪

Kürdistan SKM: Katliam planlı ve imha amaçlı

Paris'te meydana gelen katliamla ilgili ESP/SKM Kürdistan illeri (Dîlok, Amed, Nurheq, Dêrsim, Meletî) adına ESP Meletî il binasında basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı okuyan SKM MYK üyesi Ayşe Işık "Kurşunlar kadın özgürlük mücadelesine ve halkımızın mücadelesinedir" dedi. Işık; hükümet cephesinden yapılan 'örgüt içi infazdır' sözlerine tepki göstererek, bu açıklamaların hedef şaşırtmaya dönük olduğunu söyledi. Açıklamanın devamında; "Bu katliam planlı ve imha amaçlıdır. Gün; katliamı lanetleyerek, halkların eşitlik özgürlük ve kardeşlik bayrağını yükseltmek için sokakları tutuşturma günüdür. Hiçbir güç halkların özgürlük düşünü engelleyemez" denildi.✪

ESP: Katilleri biliyoruz, hesabını soracağız!

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Amed İl Örgütü, üç Kürt kadın siyasetçinin Fransa'nın başkenti Paris'te bir suikast sonucu katledilmesini yaptığı basın açıklamasıyla kınadı, mücadele kararlılığını haykırdı.

Ofis AZC Palaza önünde yapılan basın açıklamasında "Roboskî'den Paris'e: Acıyı öfkeye, öfkeye zafere çevireceğiz!" yazılı pankartın yanı sıra üç Kürt kadın siyasetçinin fotoğrafları taşındı. Sık sık "Paris şehitleri ölümsüzdür", "Jin, jîyan, azadî" sloganlarının atıldığı eylemde basın

açıklamasını ESP üyesi Sevda Yiğit yaptı. Yiğit, yeni bir yıla yeni bir katliamla girdiklerini belirtirken, "Tıpkı geçen yılı Roboskî katliamı ile karşıladığımız gibi. Yine vurulduk! Yine katledildik" dedi. Yiğit şöyle konuştu: "Paris'te, dünyanın göbeğinde, halkımızın üç evladı, üç militan kadın siyasetçisi, sinsice katledildi. Bu kez düşman, Roboskî'de olduğu gibi uçakların böğürtüsü

ile değil sessizce yaklaştı. Ardında donuk üç çift göz bırakıp çıktı"

Paris'teki katliamı kimin yaptığı tartışıldığını söyleyen Yiğit, "Buradan açıklıyoruz kimin yaptığını:

Halkımızı yıllardır kim sömürgeci boyunduruk altında tutuyorsa, kim yıllardır coğrafyamızı bir kan gölüne çevirmişse, Uğurları, Ceylanları, Enesleri, çocuklarımızı

kim katlettiyse, Roboskî'yi kim yaptıysa, kim devrimcileri, yurtseverleri işkenceli infazlardan geçirerek kaybettiyse, kim ülkemizi koca bir toplu mezara çevirmişse, halkımızı, çocuk, kadın, yaşlı demeden kim asit kuyularına atmışsa, 1 Mayıs 1977 Taksim'i, Maraş'ı, Sivas'ı, Gazi'yi kim yaptıysa Paris'teki alçakça katliamı yapan da odur!" diye konuştu.

"Katilleri biliyoruz. Hesabını soracağız!" diyen Yiğit, Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in cenazelerinin Amed'e getirileceğini

hatırlatarak, "Şimdi ilk görevimiz kentimize gelecek olan devrimci yoldaşlarımızı onlara yakışır şekilde uğurlamak olmalıdır. Halkımızı, evlatlarına yaraşır bir törenle uğurlamaya çağırıyoruz" diyerek cenaze törenine katılım çağrısı yaptı.

ESP üyeleri oturma eyleminin ardından dağıldı.✪

Roboskî'nin dinmeyen acısı ve öfkesi

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu, 'Adalet için Roboskî'ye Roboskî için her yerde eyleme' şiarıyla yürüttüğü çalışmanın sonunda katliamın yıldönümünde Roboskî'deydi. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın çeşitli illerinden Roboskî'ye gitmek üzere yola çıkan Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu üyeleri yol boyunca birçok noktada polis ve asker barikatıyla karşılaştı. SGDF üyeleri 27 Aralık gecesi Şirnex merkezde halkın

evlerinde misafir olarak geçirdi. 28 Aralık sabahı erken saatlerde Roboskî'ye hareket eden sosyalist gençlere, ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ ve ESP MYK üyeleri de eşlik etti. Roboskî'nin girişinde arabalardan inerek kortej oluşturan SGDF üyeleri, "Roboskî rumeta me ye ji bîr kirin xıyanete" pankartı arkasında "Şehîd namirin", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Katil devlet hesap verecek" sloganları ile yürüdü. ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, ESP Kürdistan il başkanları, ESP MYK üyeleri de SGD kortejinde yürüdü. ESP Genel Başkanı Yüksekdağ ve sosyalist gençler, Roboskîli aileler tarafından karşılandı. Binlerce kişi Roboskî'de katledilenlerin anısına zafer işaretleri ile saygı duruşunda bulundu.

"Kürdün Kürdistan'ı olmalı ki Roboskî'nin hesabını sorabilsin"

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, Roboskî katliamında yaşamını yitirenleri andı, ailelere başsağlığı diledi. Bir yıl önce de binlerce kişiyle Roboskî'de olduklarını hatırlatan Demirtaş, katliamın üzerinin örtüleceğini bildikleri için binlerce kişiyle Roboskî'de olduklarını söyledi. Demirtaş, HDK, ESP, SGDF üyeleri ve aydın ve yazarlarla birlikte bir kez daha "Bu katliam Türk halkına mal edilemez. Bu AKP imzalı bir katliamdır. Aydınlatılsın" demek için Roboskî'de olduklarını belirtti, gelen örgütlere bir kez daha teşekkür etti. Demirtaş, "Kürdistan yok diye mi bize bu zulmü yapıyorsunuz? O halde Kürt halkı bunu tamamlamalıdır, Kürt halkının da bir Kürdistan'ı olmalıdır. Ama özerk, ama federal ama bağımsız. Adalet dilenecek kadar güçsüz değiliz. Hesabını bu halk, direne direne sizden soracak." dedi.

34 kişi için Roboskî mezarlığında anma

Roboskî katliamının yıldönümü dolayısıyla Roboskî'ye gelen binlerce kişi, köy meydanında yapılan anmanın ardından mezarlığa yürüdü. BDP Parti Meclisi Üyesi Ferhat Encü, Roboskîli aileler adına konuşma yaptı. Anmaya katılan herkese acılarını paylaştıkları için teşekkür etti. Encü, katliamı yapanların hala ellerini kollarını sallayarak gezdiklerini söyledi. Akşam Gazetesi'nde çıkan

haberi hatırlatan Encü, "Devletle barıştık diyenler bu tabloya iyi baksın. Bu halk, bu aileler Roboskî'nin hesabını mutlaka soracak" dedi.

BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak, Aysel Tuğluk ve Hasip Kaplan'dan sonra söz alan ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, "Bundan bir yıl önce devletin planlarını bozdunuz. Bu katliamın karşısında susup, yılaçağınız sanılıyordu. Ama tüm Türkiye'ye cesareti aşıladınız" sözleriyle Roboskî'li ailelere seslendi. Devletin, Türk ve Kürt halkını ayırmak istediğini, ancak başarılı olamadığını belirten Yüksekdağ, ESP olarak, bir yıldır buldukları her alanda Roboskîli ailelerin adalet talebini yükselttiklerini, acılarını hissettiklerini belirtti, bu dayanışmayı sürdüreceklerini söyledi.

"Bu acı bizi biledi"

SGDF üyeleri ise, Kürt gençleri ve Roboskîli ailelerle birlikte meşaleli yürüyüş yaptı, katliamın hesabını sormak için söz verdi. Köy mezarlığına yakın bir alanda toplanan SGDF üyeleri ve Roboskîliler, meşalelerle köy meydanına yürüdü. Yürüyüş sırasında, "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Katil Erdoğan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Biratiya Gelan", "Roboskî'nin Hesabı Sorulacak", "Bijî PKK Yaşasın MLKP", "MLKP PKK Ortak Cepheye" sloganları atıldı. Roboskîli gençler SGD bayraklarını kortejin en önünde taşıdı. Köy meydanında SGDF üyeleri, ellerinde katledilen çocuklarının fotoğrafları ile Roboskîli aileler tarafından karşılandı. Roboskîli gençler ise katledilen arkadaşlarının fotoğraflarının olduğu tişörtler giydi. Katledilen 34 kişinin isimleri tek tek okunurken gençler, "Buradayım, TSK'nın bombası ile katledildim" diyerek, sırayla kendilerini yere attılar. Bu sırada Roboskîli aileler, analar o günü yaşar-

casına, ağıt yaktı, feryat etti. 34 kişinin isimlerinin okunmasının ardından SGDF'li gençler ve aileler, katledilmekten kurtaramadıkları çocuklarını canlandıran arkadaşlarını, feryat, gözyaşları ve "şehid namirin" sloganı ile yerden kaldırdı, kucakladı, kokladı.

Canlandırmanın ardından, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) Başkanı Ali Tektaş konuşma yaptı. Katliamın üzerinden bir yıl geçtiğini hatırlatan Tektaş,

"Acımızı yüreğimize gömdük ama bu acı bizi bile di" dedi. Tektaş, şöyle konuştu: "Bizleri Deniz Gezmişlerden, Mahir Çayanlardan, İbrahim Kaypakkayalardan tanıyorsunuz. Onların Kürt halkının özgürlüğü için nasıl mücadele ettiğini biliyorsunuz. Biz de onların bayraklarını bırakmayan ve daima yukarıda taşıyan yoldaşlarıyız. Onlar geçmişte nasıl mücadele ettiyse, biz de bugün baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak için buraya geldik, buradayız"

"Engellere rağmen buradayız. Gerçek adaleti savunanların önünde kim durabilir ki, bizim de önümüzde duramadılar" diyen Tektaş'ın bu sözlerini Roboskîli aileler "Roboskî sizinle gurur duyuyor" sloganlarıyla karşıladı. SGDF Başkanı Ali Tektaş, bahar aylarında mimar ve mühendislerle birlikte yeniden Roboskî'ye geleceklerini ve "utanç müzesi" kuracaklarını söyledi. Tektaş'ın ardından söz alan Amed ESP yöneticisi Hayati Yıldız, Kürtçe bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından SGDF üyeleri çocuklar için getirdikleri kitap, defter ve resim malzemelerini teslim etti, köylülere bıraktı. Roboskîliler daha sonra SGDF üyelerini uğurladı. SGDF'liler geride bir heyet bırakarak Roboskî'den ayrıldı.☺

Tunceli Üniversitesi'nde boykot

ODTÜ'de 18 Aralık'ta meydana gelen olaylar konusunda senato tarafından yapılan açıklamayı astıkları afişle protesto eden öğrencilerle özel güvenlik görevlileri arasında afişin indirilmesi üzerine yaşanan arbede neticesinde gerçekleşen polis saldırısında 20 öğrencinin gözaltına alınması, Tunceli Üniversitesi'nde boykotla karşılandı.

Rektörlük binası önünde öğrenciler adına açıklama yapan SGD üyesi Özgür Kiraz şunları söyledi:

"Üniversite rektörü Prof. Dr. Durmuş Boztuğ, kendi hegemonyası dışında hiçbir sese izin vermemektedir. Öğrenciler üzerinde baskı kurmak için en ufak bir demokratik talebi acımasızca bastırmakta hiçbir zaman tereddüt etmiyor. Biz rektöre soruyoruz: Okulları, üniversiteleri karakollara çeviren mi terörist, demokratik haklarını arayan öğrenciler mi? Ya da 3500 polisi üniversiteye sokan zihniyet mi, demokratik hakkını arayan öğrenciler mi? En demokratik hakkını arayan öğrencileri 'terörist' ilan eden zihniyeti kınıyoruz ve sesleniyoruz: Terörist sizsiniz sayın rektör"☺

Yılmaz bir savaşıcı olmaktadır 'Özgür'lük

Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) Merkez Komitesi, elimize e-mail yoluyla ulaşan 10 Aralık 2012 tarihli "Zaferler Kuşağı'nın Yılmaz'ı Devrimci Kavgamızda Yaşiyor" başlıklı açıklamasında, Yılmaz Selçuk isimli üyesinin şehit düştüğünü duyurdu.

"Savaş hazırlıklarında ölümsüzleşen, partimizin üyesi, genç savaşıcı Yılmaz Selçuk yoldaşı amaçlarına ve yenilmez kararlılığına sınıksız bağlılıkla anıyoruz" sözleriyle başlayan açıklamada -kısaltarak vermek zorunda kaldığımız- şu ifadeler yer verildi:

"Yılmaz yoldaşı, partisinin Özgür'ünü çok genç yaşta, inançları, berrak iradesi, devrimci hayal gücü, yetenekleri ve hazırlık düzeyiyle mücadeleye çok şey katacağı bir süreçte sonsuzluğa uğurladık. Özgür yoldaş, 10 Aralık 2010'da devrim bayrağını usulca yoldaşlarına devretti. Devrimci hazırlığın gizliliği nedeniyle ölümsüzlüğü ve uğurlama töreni bugüne değin halklarımıza açıklanmadı. Yoldaşları, işçiler, ezilenler şehitleri anma eylemlerinde onun adını haykıramadılar, fotoğraflarını taşıyamadılar. Fakat anısı ve idealleri daima eylem boylarında yankılandı. Mücadele kararlılık ve azmini biletti. Politik savaşımın çitasını yeni düzeylere yükseltme yöneliminin komutanı olarak yol gösterdi. Yılmaz Selçuk yoldaş, Kürt halkımızdan ve Alevi inancından Sivaslı emekçi bir ailenin oğlu olarak 18 Kasım 1988'de İstanbul'da doğdu. Ev ortamında devrimcileri küçük yaşta tanıdı... 2008 yazında profesyonel (adanmış) devrimciliğe karar verdi. O günden itibaren tüm yaşamını bu hedef doğrultusunda yönetti. Politik çalışmalarda öne çıktı. Partili kimliğini yeni bir düzeyde somutlaştırdı...

Engel tanımazlık, koparıp alma ruhu, öğrenme coşkusu, yoldaşlık gücü ve devrimci cüret Yılmaz yoldaşın gelişen özellikleriydi. Denilebilir ki, militanlık O'nun devrimci yaşamını boydan boya tanımlayan bir kavramdır... Devrimci lafazanlık erbabıyla, umutsuzluğa teslim olanlarla, örgütsüzlük vaizleriyle arasına net sınırlar çekmek, onların mücadelesinin önündeki engellere, tuzaklara dönüşmesine izin vermemek onun devrimci yaşam ve çalışmalarının görünümünden biriydi. Yılmaz yoldaş, sömürücülere, faşist zalimlere karşı ne kadar öfkeliyse işçilere, emekçilere karşı o ölçüde sevgi doluydu. Çalışma

alanındaki işçi ve emekçiler de Yılmaz'ı severlerdi. Yemek yemiş mi, ayakkabısı sağlam mı, giyecekleri yeterli mi gibi sorulara ilgilerini eksik etmezlerdi. O tüm bu ilişkilerin kişiselleşmesine izin vermez, kolektif bir ruha ve pratiğe dönüştürmekte büyük bir çaba ve kararlılık sergilerdi. Genç savaşıcının meşruiyet bilinci yüksekti. Bunu kitle ilişkilerinde de, değişik devrimci pratiklerde de, düşmanla yüz yüze gelinen çeşitli anlarda da görebilirdiniz. Yılmaz yoldaş, savaş hazırlıkları sürecinin çalışkan, dinamik, coşkuyla öğrenen, gelecekteki mücadele pratiğine dair düşler büyüten başarılı bir öğrencisi ve emekçisi oldu. Yoldaşlarının sevgi ve güvenini kazandı. Onurla taşıdığı ve nice düşman karargahına dikeceğine ortak bir inanç duyulan kırmızı bayrağı beklenmeyen bir biçimde ve anda yoldaşlarına teslim etti...

Yılmaz yoldaş, genç kadın ve erkekler başta olmak üzere, her yaşta ve cinsten tüm yoldaşlara öne çıkma, sorumluluk alma, öğrendiklerini uygulama, sorumluluk bilinciyle yoğrulmuş özgür bir yaşamı var etme çağrısıdır. Yılmaz yoldaş, sözle eylemin tutarlılığı ve militanlık çağrısıdır. Yılmaz yoldaş, düzen kurmanın her tür biçimiyle ve devrimci lafazanlıkla hesaplaşma çağrısıdır. Yılmaz yoldaş, sıradanlaşmayı öfkeyle reddetme, yüzeysel yoldaşlığı yenilgiye uğratma ve manevi birliği yükseltme çağrısıdır. Yılmaz yoldaş, adanmış devrimcilik çağrısıdır. Ve partimiz için Yılmazlar, Yaseminler yenilmez birer zafer andıdır. Pratiğimizle bu anda bağlı kalmak dışında bir seçenek tanımayacağız. ✪

MLKP'den Yılmaz Selçuk için silahlı gösteri

'Savaş hazırlıkları' sırasında 10 Aralık 2010 tarihinde yaşamını yitirdiği duyurulan MLKP üye ve savaşıcısı Yılmaz Selçuk, MLKP'liler tarafından İstanbul'da yapılan bir eylemle anıldı. Gazi Mahallesi Eski Karakol Durağı'nda uzun namlulu, otomatik silahlarla ve molotoflarla yolu trafiğe kapatan kalabalık bir grup MLKP'li, "Yılmaz Selçuk Ölümsüzdür-MLKP" yazılı pankart açtı. "Yılmaz Yoldaş Yaşiyor MLKP Savaşıyor", "Yılmaz

Selçuk Ölümsüzdür", "Devrimin Zaferi İçin Yaşasın MLKP" ve "Şehitler Yaşiyor MLKP Savaşıyor" sloganlarıyla Dört Yol'a kadar yürüyen MLKP'liler pankartı yol kenarına astı. Pankartın asılmasından sonra "Devrim Andı" içildi. Havaya ateş açarak Eski Karakol Durağı'na çekilen militanlar, "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz" ve "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganını da atarak 19 Aralık direnişini selamladı. ✪

Yılmaz Selçuk anıldı

MLKP savaşıcısı Yılmaz Selçuk, Almanya, Fransa, İsviçre ve Amed'de anıldı. Amed'deki anma sosyalist yurtseverler tarafından düzenlendi. Salona, Yılmaz Selçuk'un fotoğrafları ile "Yılmaz savaşıcı olmaktadır Özgürlük. Şehid Namirin" yazılı döviz asıldı. Bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan anmada, Yılmaz Selçuk'un mücadele yaşamı anlatıldı, "Yılmaz bir savaşıcı olmak gerektiği" söylendi. ✪

MLKP Dava Tutukluları Rojava'yla dayanışmaya çağırıldı

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Hasan Polat MLKP davası tutukluları adına bir açıklama yaparak, Rojava halkıyla maddi, manevi ve siyasi dayanışma içinde olmaya çağırıldı. TC devletinin Rojava Kürdistan'da oluşan fiili özerklik statüsüne başlangıcından beri karşı durduğunu, Suriye'de destekleyip örgütlediği işbirlikçi çeteler vasıtasıyla Rojava'da 'kendi kaderini eline alan' Kürtler ve diğer halkların demokratik-devrimci statüsünün önüne geçmeye çalıştığını, her türlü politika ve enstrüman-

la bu gelişmeye saldırdığını ifade eden Polat ayrıca şunları belirtti: "Rojava Kürdistan halkının bölgede kazandığı devrim mevzisi, bölgedeki tüm ezilenlerin mevzisi. Ezilen halkların emperyalizme ve gerici bölge devletlerine rağmen özgüçlerine dayanarak kaderlerini eline almanın çok değerli bir örneği ve devrimci yoludur. Emperyalistler ve sömürgeci TC bu nedenle de Rojava'ya saldırmaktadır."

Abluka, ambargo ve işbirlikçi çete saldırılarıyla Rojava Kürdistan devrimini boğma

girişimlerine karşı Rojava halkıyla her türlü dayanışmanın yükseltilmesinin acil ve ertelenemez enternasyonalist devrimci bir görev olduğunu da belirten Polat, tüm hapishanelerdeki MLKP davası tutsakları olarak iki ay boyunca ihtiyaçlarından kesinti yaparak Rojava Kürdistan halkıyla dayanışma içinde olacaklarını açıkladı. Polat ayrıca bütün ilerici, devrimci güçleri, tüm ezilenleri Rojava halkıyla dayanışmaya, Rojava'daki kazanımları sahiplenmeye ve savunmaya çağırıldı. ✪

6356 Sayılı Yasa: Kazanılmış Hakları Gasp Etme Yasası

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası, 7 Kasım 2012 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. 6356 sayılı yeni yasa 1983 yılından bu yana yürürlükte olan ve 12 Eylül askeri darbesi ürünü olan 2821 sayılı Sendikalar Yasası ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası'nın yerini aldı. Yasa, işçiler bakımından birçok hak gaspını içeriyor. Sermaye bu yasaya neden ihtiyaç duydular?

Toplumsal, siyasal yaşamdaki değişiklikler; üretim süreci içerisinde, emekle sermaye arasındaki ilişkilerin yeniden düzenlenmesi ihtiyacı bu yasayı gündeme getirmiştir. Yani sermaye sahipleri, sınıf mücadelesinde elde ettikleri kazanımları kayıt altına almışlardır. Yine değişen koşullarda sermaye sahipleri yaşadıkları krizin yükünü işçilere yüklemek, daha fazla kar elde etmek istemektedirler. Ayrıca işçileri örgütsüzleştirerek daha fazla sömürüyü amaçlamaktadırlar. Böylece sermayedarlar, işçileri, düşük ücretlerle çalıştırmak, kolayca işten çıkarabilmek ve mümkünse işçilerin geriye dönük haklarını gasp etmek, işten çıkarılma korkusunu sürekli diri tutmak, çalışma sürelerini uzatarak az işçiyle daha fazla üretim yapmak, daha fazla kar elde etmeyi hedeflemektedirler. İşçi sendikaları, yasanın yürürlüğe girmesine engel olamadılar. Örgütlülük düzeyinin düşük, mücadele etme istek ve kararlılığının zayıf olması, yandaş sendikaların yasa karşısında iktidar yanlısı tutum almaları, birleşik ve fiili mücadeleyi esas alan sınıf sendikacılığının geliştirilememiş olması, yasanın çıkmasına engel olunamamasının temel nedenleri sayılabilir. Ancak, şu noktanın altını çizmek gerek; DISK ve Sendikal Güç Birliği Platformu yasaya esastan karşı dururlarken, Türk-İş ve Hak iş yasanın çıkmasına karşı mücadele etmemiş, bilakis iktidarın kuyruğuna takılarak sınıf işbirlikçiliğinde kendi sınırlarını zorlamışlardır. Peki bu yasayla ne değişti?

Yeni yasa eski 2821 ve 2822 sayılı yasaların yasak ve kısıtlamalarını korumakla birlikte yeni hak gasplarını da beraberinde getirdi.

12 Eylül 1980 ürünü olan eski yasalarda TİSK ve TUSİAD gibi işveren örgütleri etkili olurken, yeni yasada TUSKON, TOBB ve MÜSİAD gibi rejimin yeni, gözde işveren örgütleri etkili oldu. Yeni yasa ile 12 Eylül döneminde bile kaldırılamayan sendikal güvenceye büyük bir darbe vuruldu.

30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinden sendikaya üye olduğu için işten atılan işçilerin yargı yoluna başvurma ve sendikal tazminat hakları ortadan kaldırıldı. Sermayedar işçiyi istediğinde sendikaya üye olduğu için işten atabilecek ve işçi bu durumda yargı yoluna başvuramayacak. Ayrıca 6 aydan az kıdemi

olan işçilerin sendikal nedenle işten çıkarılmaları halinde sendikal tazminat talebiyle dava açma hakları ortadan kaldırılmıştır. Dolayısıyla, işçilerin yaklaşık yarısının (6 milyon civarında) sendikal güvencesi ortadan kaldırılmıştır.

İşçilerin, haklarını korumak ve geliştirmek için kullandığı mücadele aracı olan grevler adeta yasaklanmıştır. Menfaat grevi (toplu sözleşme aşamasındaki grev) dışında kalan tüm grev ve direnişler; dayanışma grevi, sempati grevi, iş yavaşlatma ve genel grev yasa dışı ilan edilmiştir. Yani işçilere siz kendi ekonomik çıkarlarınız dışında başka bir gerekçeyle grev yapamazsınız denilmiştir. İşçiler toplumsal sorular karşısında grev yapamayacak. Örneğin, Kürt sorunu karşısında adil, onurlu bir barış talebiyle grev yapılamayacak. Kısacası yasa, sermayenin yeryüzünde bu kadar rahat dolaştığı koşullarda, işçilerin birliği ve dayanışmasını engellenmektedir.

Hükümetin milli güvenlik ve genel sağlık gerekçesiyle grev erteleme yetkisi aynen korundu. Eski yasada var olan Danıştay'a itiraz yolu yasadan çıkartıldı. Grev erteleme grev yasaklama haline dönüştü. Hükümetin grev yasağı karşısında işçilerin, keyfi yasaklara karşı yargı yoluna başvurmaları da böylece engellenmiş oldu. Yasa ayrıca taraflardan birinin uygulanan grevin "iyi niyet kurallarına aykırı biçimde, toplum zararına ve milli servete zarar verecek şekilde" uygulandığını iddia etmesi durumunda yargı organlarına grevi durdurma hakkı tanımaktadır. Doğasında ekonomik zarar olan grevin toplum zararına ve milli servete zarar vermek gibi muğlak ve soyut gerekçelerle yasaklanabilmesi grev hakkının özünü ortadan kaldırıcı niteliktedir.

Grev oylaması zorlaştırıldı. Artık sendikaların grev yapması daha zor olacak. Grev oylamasına katılan işçilerin salt çoğunluğunun kabul etmesi ile grev yapılabilecek. Yasa grev uygulamasını belirli sürelerle bağlamakta ve önceden işveren haber verilmesini zorunlu kılmaktadır. Grevler karar alındıktan sonra 60 gün içinde uygulanmak zorundadır. Yasa ile grev oylaması greve çıkmayı zorlaştıracak şekilde değiştirilmektedir.

İşyeri ve işkolu barajları yoluyla örgütlenme büyük ölçüde engelleniyor. Yüzde 10'luk işkolu barajı kademli olarak yüzde 3'e düşmüş gibi gösterilse de işkolu birleştirmeleri nedeniyle baraj gerçekte daha da yükseliyor. 6 milyonu aşkın kişi toplu sözleşme kapsamı dışında kalıyor.

İşkolu barajı ayrımcı bir şekilde uygulanacak. Türk-İş, Hak-İş ve DISK üyeleri için yüzde 1, geri kalanlar için yüzde 3 olarak uygulanacak. Yani Ekonomik ve Sosyal Konsey'e (ESK) üye olmayan konfederasyonlara bağlı sendi-

kalar için işkolu barajı daha yüksek belirtildi. Hak-İş üyesi Medya-İş ve Öz Büro-İş için adrese teslim kolaylıklar var. Sendika aidatlarının miktarı sendika tüzüklerine bırakılıyor. Sendikaların iç işleyişini kolaylaştırılıyor.

Paralı noter mekanizması kaldırılmakla birlikte sendika üyeliğinde devletin aracılığı devam ediyor, bir tür elektronik gözetim söz konusu olacaktır. Bu durum kişisel bilgilerin gizliliğini ihlal edebilir ve işverenler tarafından kötüye kullanılabilir.

Yetkili sendika hakkı kazanmak için işyeri barajı yüzde 50+1, işletme barajı yüzde 40 olarak belirtildi. Toplu iş sözleşmesi açısından sendikaların bu barajları aşp aşmadığına ilişkin yetki işlemlerinin nasıl gerçekleştirileceği Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından belirlenmektedir. Bakanlık tarafından yapılan yetki işlemlerine itiraz olması durumunda toplu pazarlık süreci durmakta ve yıllarca sürebilecek yetki davasının sonucu beklenmektedir. Böylece sendika işkolu ve işyeri düzeyinde çoğunluğu sağlamış olsa bile işverenlerin itirazları nedeniyle toplu sözleşme hakkı kullanılamamakta ve bu işyerlerinde sendikasızlaştırma uygulamalarına gidilmektedir. Yeni yasa, eskisi gibi toplu pazarlıkta işyeri ve işletme düzeyini esas almıştır. Ülke, sektör ve işkolu düzeyinde toplu pazarlığa olanak tanımamıştır. Bu konuda da eski yasanın hükümleri korunmuştur.

Yeni yasa ile sendikalara mali hesaplarını özel mali denetim kuruluşlarına denetleme zorunluluğu getirilmiştir. Bu özel denetim yolu sendika özgürlüğüne aykırıdır.

Sendika organlarının neler olacağı ve bu organların kaç kişiden oluşacağı yasa ile düzenlenmeye devam edilmektedir. Bu durum sendikaların iç işlerine müdahale anlamına gelmektedir.

Yasa sendika kurma hakkını sadece işkolu düzeyinde tanıdığı için emeklilerin, çiftçilerin, işsizlerin sendikalaşmasına olanak tanımamaktadır. Halen bu tip sendikaların kurulması engellenmekte ve kapatılmaktadır (Emekli-Sen kapatılmış, Genç-Sen'in kapatılma davası devam etmektedir)

Yasa ile sendikaya üyelik yaşı 16'dan 15'e indirilmiştir.

Ne yapmalı?

İşçilerin örgütlülüğünü ve kazanılmış haklarını gasp etme yasasına karşı yasanın içeriğinin bir aydınlatma faaliyeti ile tüm işçilere anlatılması, sermayeye karşı sınıfsal bir bakışla örgütlenilmesi ve mücadele edilmesi, birleşik bir işçi sınıfı hareketi oluşturulması, işçilerin sınıfsal çıkarları etrafında iradeleştirilerek fiili ve meşru bir mücadele hattı oluşturulması, ilk yapılacaklar arasında sıralanabilir.★

Kadının görünmeyen emeğini görünür kılmak

Bilimsel sosyalizmin kurucularından F.Engels "Ailenin Özel Mülkiyeti ve Devletin Kökeni" kitabında maddi yaşamın üretimini iki temel ögeye bağlıyor. Engels bunlardan birinin; üretim araçlarının üretimi bir diğeri- nin de; soyun üretimi olduğunu ifade eder. Tarihi yazan erkek egemen anlayış, bir başka deyimle yazılan tarih 'avcılar'ın tarihi olduğu için, maddi yaşamın üretimi ile ilgili sadece üretim araçlarının üretimi ve önemi üzerinde duruldu, bunun yarattığı değerler görüldü ve yaşamın merkezine konuldu. Soyun üretimi ise hiç görülmedi. Doğurganlık kadının biyolojik bir özelliği sayılarak bu biyolojik özelliğin doğurduğu sonuçlarla hiç ilgilenilmedi. Ta ki kadınların tarih yazımında özne olmaya başladıkları sürece kadar. Tarihin çeşitli dönemlerinde kadın örgütleri ev içi emeğin görünür kılınması için çeşitli tartışmalar yürüttüler. Ama sorun sadece tartışmalarla sınırlı kaldı. Bir ev emekçisi kadının günlük olarak evde harcadığı emek ağır işçiliğe denk gelmektedir. Ama bu emek erkek egemen sistem tarafında hiçbir zaman görülmemiş, yok sayılmıştır.

Beş bin yıl önce toplumsal rol dağılımında kadının payına ev işleri düştüğünde kadın emeğinin, kapitalizmi her gün yeniden üreteceğinden haberdar değildi elbet ama bugün gelinen aşamada kadın, ev içi emeği ile hem kapitalist üretim sürecinde artı değer üretimine bir biçimde katılmakta hem de bu emek kadının köleliğini pekiştirmektedir. Biz kadınlar her gün bıktırıcı, tek düze ev işlerini yaparız. Karşılığında ise 'bütün gün evde yatan, hiçbir iş yapmayan' insan oluruz. Erkekler dışarıda ortalama 8-10 saat çalışır ve eve geldiğinde de kendisine hizmet edilmesini ister. Kadının mesaisi ise yatana kadar devam eder. Sabah kalkar kalkmaz kahvaltıyı hazırlayan, bulaşıkları yıkayan, evi temizleyen, çamaşır yıkayan, ütü yapan, bulaşık yıkayan, yemek yapan, çocuklara bakan, evde hasta ya da yaşlı varsa onların bakımını üstelenen kadının

emeği ne kocası tarafından ne de erkek egemen devlet tarafından görülür. Bilakis bütün bunlar kadının 'görevi' olarak görülür ve kadın tüm bunları yaptığı için ne bir ücret alır ne de emeği görülür. Hatta çoğu zaman bir teşekkür bile almaz. Ne de olsa zaten doğal işidir!

Hâlbuki kadınların evde ücretsiz ve zorunlu olarak yaptığı bu işleri kapitalizm parayla yaptırıyor. Bir otelde ütücü kadın ücretle çalışıyor, bir lokantada aşçı olarak yaptığı yemek için ücret alıyor, bir bulaşıkçı, temizlikçi, hasta bakıcı, yaşlı bakım evinde çalışanlar... Yani ev kadınları dışında bu işle-

mez yani üretime katılamazlar. Ama milyonlarca işçinin bu ihtiyaçlarını karşılamak çok fazla gider demektir. Üstelik bu giderin devlete hiçbir karı da yoktur. Kapitalist devlet böyle bir masrafı tabi ki de üstlenmek istemez. Ne yapar bunun için, bu işleri 'ev kadınına' yaptırır, üstelik de bedavaya. Devlet yaşlı ve hasta vatandaşlarına bakmakla yükümlüdür. Ama bu da onun için fazladan bir masraf demektir bunun için de ev kadınlarını bedava çalıştırarak, buradaki sorumluluğunu da ev kadınlarının üstüne yıkar. Üstelik kapitalist devlet yeni iş gücünün üretimini yani yeni işçilerin doğumunu da kadın

nın payına yazar ve bunun için kadına ücret ödemek ise asla gündeminde yoktur. Halbuki biz kadınlar çocuk doğurmasak ne soy devam eder ne de kapitalizm!

Artık susmuyoruz emeğimizin karşılığını istiyoruz

Biz ev emekçisi kadınlar 'emeğimiz bizimdir ücretlendirilsin' diyor, artık evde köle olmak istemiyoruz. Bize reva görülen ve kabul ettirilen, 'kadınlık vazifelerimiz' diye adlandırılan bütün işlerin evin dışında bir karşılığı var. Biz bu karşılığı istiyoruz. Sosyal sigorta ve emeklilik hakkı istiyoruz. Ev içi emeğin ulusal bütçeye bir kalem olarak dahil edilmesini ve ağır iş olarak tarif edilmesini, ev içi emeğin ücretlendirilmesi istiyoruz.

Tüm bu taleplerin kabul edilmesi için Sosyalist Kadın Meclisleri yeni bir kampanya başlattı. SKM, geçtiğimiz dönemde iç aydınlanma sürecini kadınlar arasında başlattı. Şimdi bu süreci erkeklerle, ev emekçisi kadınlarla sürdürme ve çalışmanın pratik eylemlerini hayata geçirme sürecini başlatıyor. Hem bu kampanyayı başarıyla sürdürmek hem de SKM'yi emekçi kadınlarla buluşturma görevi sosyalist kadınların önlerinde somut olarak duruyor. Bunun için ev ev mahalle mahalle dolaşmalı, kitle toplantıları örgütlemeli, bildiri ve broşür ulaştırmadığımız kadın bırakmamalıyız. Her bir kadını bu sürecin ve taleplerin bir parçası yapmalı ve mücadeleyi onlarla büyütmeliyiz.✪

ri yapanların emeği görülüyor ve onlar bu işleri yaptıkları için ücret alıyor. Sigorta ve emeklilik hakkı tanınıyor.

Neden 'ev kadınlarının' emeği görünmüyor?

Kapitalizm kar üzerine kuruludur. En fazla karı da sömürü düzeninden elde eder. Kadının görünmeyen emeğini sömürerek hem kar elde ediyor hem de kadını tek düze ev işlerine mahkum ederek onu toplumsal yaşamdan soyutluyor, alıklaştırıyor. İşçilerin üretim sürecine katılması için her gün temel ihtiyaçlarının karşılanması gerekir. Bu temel ihtiyaçlar yemek, temizlik vb. kapitalizm yani devlet bu işleri karşılamak zorundadır aksi takdirde işçiler ertesi gün çalışa-

Teslimiyet asla, barış hemen şimdi!

Fakat görünen o ki AKP ve Başbakan, halkların beklentilerinden kendine pay çıkarmak, bir seçim dönemini de bu şekilde geçirmek istiyor. Tabi sadece bu da değil; daha yakın vadede Suriye ve orta vadede İran'a yönelik müdahale planları da bu görüşme trafiğini koşullayan öğeler arasında yer almaktadır. 2012'de yükseltilen devrimci halk savaşında berraklaştığı gibi savaş kapasitesini büyüten bir gerilla olgusunun yanında söz konusu bir bölgesel savaşın gerektirdiği rolleri oynaması ve aynı zamanda bu gerici savaştan elde etmeyi umduğu kazanımları elde etmesi (ki buna Kürt ulusal hareketinin tasfiyesi de dahil) mümkün değildir.

Çetin ve mücadele dolu bir yılı geride bıraktık. 2013'e daha yeni adım atmışken yeni bir sürecin başladığı duyuruldu. PKK Lideri Abdullah Öcalan ile MİT Müsteşarı Hakan Fidan arasında bir görüşmenin gerçekleştiği ve bazı noktalarda görüşmelerin sürdürülmesi hakkında kararlar alındığı ifade edildi. Birkaç gün sonra ise DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk ile BDP Milletvekili Ayla Akat, İmralı'da A. Öcalan'la bir görüşme gerçekleştirdiler. Fakat 9 Ocak gecesi Paris'te aralarında PKK'nin kadın önderlerinden ve kurucularından Sakine Cansız'ın da olduğu 3 Kürt siyasetçinin profesyonel bir politik suikaste maruz kalmaları çözüm tartışmalarını farklı bir mecraya taşıdı. Kısacası 2013'e çok ciddi gelişmelerin ve mesajların ışığında girildi. Bu gelişmelerin şifrelerini ve verilen mesajları nasıl okumalıyız?

Daha baştan belirtmek gerekir ki 'müzakereler', 'barış görüşmesi' vb sıfatlarla nitelenen bu durumun adı sadece bir 'görüşme'dir. Daha ötesi değil.

2012 yılı PKK'nin alan tutma stratejisi sonucu birçok bölgede kırdı üstünlük sağlaması ve devlet hâkimiyetini kırması, devamındaki açlık grevleriyle A. Öcalan'ın devletle hareket arasındaki en önemli muhatap olmasını koşullamasını getirmişti. Bu gelişmelerle girilen yeni yılda MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın İmralı'da iki gün geçirdiği ve bir takım maddeler üzerinde anlaşıldığının haberleri duyurulduktan sonra, hem devlet kanadından, hem de ulusal demokratik hareketin farklı bölüklerinden çeşitli açıklamalar geldi. Bunlara burjuva medyadan, burjuva siyaset esnafından ve en sonu okyanus ötesinden değişik minvalde açıklamalar eklendi.

Bu tip görüşmeler hiç de yabancı olmadığımız bir olgu. Bundan önceki görüşmelerde A. Öcalan'ın muhataplığı bu kadar öne çıkarılmamıştı. Açlık grevlerindeki rolü ile muhataplığı kesinleşen A. Öcalan üzerinden yeni bir deneme ile karşı karşıyayız. Başbakan'ın ilk elden açıklamaları bu görüşmelerin PKK'nin tasfiyesini amaçladığı, "terörü" bitirmek için yapıldığı yönünde oldu. Hükümet kanadından ağızını açan aynı söylemle konuşuyor. Üstelik Tayyip Erdoğan'ın

danışmanlarından Yalçın Akdoğan, bu görüşmelerin ve süre gelen devlet politikasının da mimarı olarak, bir bütün olarak ulusal demokratik hareketin tüm bileşenlerinin kendi içinde ayrı baş çekerek farklı davrandığını ifade ediyor ve birbirine kırdırma politikası izliyor. Örneğin 'Kandil Öcalan'a Racon kesiyor' diyerek, KCK Yürütme Konseyinin Öcalan'ı tanımadığını, O'na karşı geldiğini söyleyerek murat ettiği şeyi de ağızından kaçırmış oluyor. Bu kadar ciddiyetsiz ve bayağı bir bakış açısıyla kendisinin duruma sokak ağzıyla baktığını alenen göstermiş oluyor (Burjuva politikanın 'raconu' da ancak bu kadar olur!)

Devlet, daha öncesinde Oslo görüşmeleri adı altında bir beklenti koridoru açarken, Farqin çatışmasını bahane ederek görüşmeleri sonlandırmakla kalmamış A. Öcalan'ı derin bir tecrit ve izolasyona tabi tutmuştu.

Vaatler unutuldu

AKP; 2002 yılında başlayan on yılı aşan iktidarı boyunca göstermelik olanları dışında (anadilde eğitime karşılık seçmeli ders, TRT Şeş vb.) Kürt halkına verdiği vaatlerin hiçbirini yerine getirmede. Her seçimden önce ve askeri, politik olarak sıkıştıkları zamanlarda başvurdukları bu yöntem, bugün için daha ileri seviyede bir adım atılmadığı takdirde diğerlerinden farklı bir anlam taşımayacaktır. Fakat görünen o ki AKP ve Başbakan, halkların beklentilerinden kendine pay çıkarmak, bir seçim dönemini de bu şekilde geçirmek istiyor. Tabi sadece bu da değil; daha yakın vadede Suriye ve orta vadede İran'a yönelik müdahale planları da bu görüşme trafiğini koşullayan öğeler arasında yer almaktadır. 2012'de yükseltilen devrimci halk savaşında berraklaştığı gibi savaş kapasitesini büyüten bir gerilla olgusunun yanında söz konusu bir bölgesel savaşın gerektirdiği rolleri oynaması ve aynı zamanda bu gerici savaştan elde etmeyi umduğu kazanımları elde etmesi (ki buna Kürt ulusal hareketinin tasfiyesi de dahil) mümkün değildir. Bu durumda sömürgeciliğin daha uzun erimli ve çift taraflı görünümü (çünkü PKK'yi tek taraflı ateşkese ikna etmek artık mümkün değildir) bir ateşkes süreci dışında fazla

bir seçeneği yoktur.

Ne var ki hala o kirli, saldırgan ve ciddi-yetsiz dili de terk etmiş değiller. Bir kere bu görüşmenin ya da sürecin adını daha baştan 'entegre stratejisi' olarak koymaları manidardır. Kimi, nereye entegre edecekler? Kürt halkının taleplerini nereye entegre edecekler? Entegre'nin kelime karşılığı Türk Dil Kurumu'na göre 'bütünleşme'dir. Bizim şimdiye kadar devletin bütünleştirmesinden anladığımız asimilasyon, inkar ve imhadır. Tek Devlet'te bütünleştirme, 'Tek Millet'te bütünleştirme, 'Tek Vatan'da bütünleştirme, 'Tek Dil'de bütünleştirme. Başkasını görmedik. Entegre stratejisi; gerillayı silahsızlandırma, demokratik siyaseti hapse tıkma, dili yasaklama, kimliği yok sayma vb. olarak ortaya konulursa burada yeni olan bir şey yok demektir. Fakat tersi yönde bir işaret henüz ortaya çıkmış değil. Birakalım tersi yönde, pozitif/anlamlı bir işareti, daha görüşmenin yapıldığı gün Licê'de 10 gerilla hayatını kaybetti. Yüzlerce insan gözaltına alındı. Birçok bölgede OHAL uygulamaları başlatıldı. İrkçı linç saldırıları kışkırtıldı. Aralarında BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın da bulunduğu 5 BDP'li milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılması için hazırlanan fezlekeler Meclis'e gönderildi. Burada bir samimiyet sorunu vardır. TC, yüz yıllık Kürt sorunu üzerinde oluşturduğu siyaseti ve o siyasete ait dili elden bırakmamıştır. Görüşme yaptığı A. Öcalan'a terörist başı diyerek, gerillayı imhada ısrar ederek, gerilla cenazesine gaz ve su sıkarak, her gün yapılan 'KCK' operasyonlarıyla demokratik siyaset alanını kapatarak, anadil konusunda hiçbir ilerleme sağlamayarak, bu konuda ne kadar ciddi ve kararlı olduğunu ortaya koymuştur. 1999'da A. Öcalan'ın İmralı'dan gerillaya sınır dışına çekilme talimatı verdiğinde çekilen gerillayı yollarda katlederek, 5 yıllık silahların susturulduğu dönemde 500 gerillayı imha ederek yanıt verilmişti. Bugün bu görüşmelerin samimiyetine ve ciddiyetine nasıl inanılacak? Roboskî'de 34 Kürdün katledilmesinin hesabı verilmeden, Kürt sorununun çözüme kavuşacağını düşünmek saflık olur. Elbette halkımızın, halklarımızın demokrasi, barış ve özgür-

lûge olan hasretini giderecek bir politikaya doğru gidildiğinin emareleri ortaya çıkmış olsaydı bugün başka şeyler konuşabilirdik. Milyonları saran bu acıyı dindirecek en küçük adıma dahi kimsenin itiraz etme hafifliği olmaz. Bu sorumsuzluk olur.

AKP'nin yetkili ağızlarının birbiri peşinden savurdıkları zehirli sözler barışı gerçekleştirmeye aday bir politikanın sözleri değil. Örneğin AKP Grup Başkanvekili Nurettin Canikli, bu görüşmelerin tamamen terörü bitirmek hedefli bir görüşme olduğunu, BDP'nin sürece katkı sağlamayacağını, BDP'nin iradesinin ipotek altında olduğunu söylemesi, Kürt sorununun çözümünde muhataplardan birinin yok sayılmasıdır. BDP'nin iradesinin ipotek altında olduğu noktasından hareketle, ipoteği koyanın da muhatap olmadığı sonucu çıkıyor. Eğer Canikli'ye göre BDP'nin iradesini ipotek altına alan KCK ise, dolayısıyla KCK de muhatap değil. Oslo hezimetinden sonra Avrupa'dakiler de muhatap değil. Geriye sadece A. Öcalan kalıyor. AKP 14 yıldan beri tecritte tuttuğu A. Öcalan'la hala tecrit altındayken bir müzakere yapmayı, hatta işi çözüme kadar götürmeyi hedefliyorsa bunun büyük bir yanığı olduğu kısa zamanda ortaya çıkacaktır. Nitekim KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan ve tüm KCK yetkilileri yaptıkları açıklamalarda A. Öcalan'ın kendileriyle, Avrupa ve BDP ile görüş alışverişinde bulunma koşulları sağlanmadan bir müzakere ya da barış ortamının oluşmasının mümkün olmadığını açıkça ifade ettiler. Böylesi bir ortamda AKP'nin süreci yine öncekiler gibi oyalama taktiğiyle manipülasyona uğratacağını söylediler.

İşte esas tehlike de budur. Sadece A. Öcalan'la görüşme vb. pratiklerle, Kürt sorununu çözmek değil, devletin kendi Kürt sorununu çözmeyi hedeflediği anlaşılıyor. Kürt halkının, bir ulus olmaktan kaynaklı ulusal hakları elde edilmeden, gerçek anlamda halklar arasında bir eşitlik sağlanmadan bir çözümün, barışın gerçekleşmesi mümkün değil. Barış, çözümün muhataplarıyla karşılıklı masaya oturup, talepler manzumesinin değerlendirilmesi ve bir yol haritasına bağlanmasıyla gerçekleşir.

Eğer görüşmeler sonucunda geçmişin izleri (faili meçhuller, kitle katliamları, sivilere dönük saldırılar, tutsaklıklar, asimilasyon, vb) silinmeyecekse, halkın özgürlüğe giden yolda ödediği bedellerin bir karşılığı olmayacaksa, sonuç yine esaret olacaktır.

Tasfiyeciliğin dili: Hem görüşürüm hem vururum!

Paris'te sömürgeci devletin kontracı aparatları tarafından profesyonel bir şekilde gerçekleştirilen katliam bu gelişmelerin ortasına deyim yerindeyse bomba gibi düştü. Çok doğal olarak hemen herkes tarafından 'görüşme süreci' ile ilişkilendirildi. Nihayetinde alçakça gerçekleştirilmiş bu katliamı, devletin ve hükümetin gerek tarihsel kötü sicili gerekse görüşmeler trafiğindeki

samimiyetsizlik silsilesi içinde değerlendirmek mantık sınırlarını asla zorlamayacaktır.

Zira Hükümetin ilk tepkisinin Hüseyin Çelik'in ağzından 'örgüt içi infaz olabilir' biçiminde olması tipik bir suçluluk psikolojisinin ürünü olmadığına ikna olmak zor. Esasen çok basit bir akıl yürütme gerçekten de katliamın; 'Hükümet dışı güçlerin bu süreci provoke etmesi' biçiminde değerlendirilmesi için Hükümet cephesinden gelen ilk tepki ve açıklamaların 'soğukkanlı' ve 'sağduyulu' olması gerektiği sonucuna varır. Hükümet sözcüsünün bu acelesi neydi!? Yoksa Beşir Atalay'ın mütemediyen zikrettiği enstrümanlardan biri de bu tip kontrgerilla cinayetleri mi?

Şüphesiz şimdiye dek halk düşmanlarının hiçbir suçu örtülemediği gibi bu katliamın üzerindeki sır perdesi de kalkacak ve halklarımıza hesabını vereceklerdir. Fakat bu katliamla İmralı'da başlatılan sürecin yanıtladığı ve bu tutumla; Hükümetin, katliamın siyasi sorumluluğuna ortak olduğu belirtilmelidir. 'Örgüt içi infaz' zıvalığı bir yana bu politik suikastların Eğer Çatlı uzantılarının değilse AKP beslemesi 'yeni Çatlıların' işi olduğu tartışmasıdır.

Ne var ki hala o kirli, saldırgan ve ciddiyetsiz dili de terk etmiş değiller. Bir kere bu görüşmenin ya da sürecin adını daha baştan 'entegre stratejisi' olarak koymaları mandardır. Kimi, nereye entegre edecekler? Kürt halkının taleplerini nereye entegre edecekler? Entegre'nin kelime karşılığı Türk Dil Kurumu'na göre 'bütünleşme'dir. Bizim şimdiye kadar devletin bütünleştirmesinden anladığımız asimilasyon, inkar ve imhadır.

Deneyimlerin ışığında masaya oturmak

Halkımızın şimdiye kadar kazanılmış haklarının hiç birini devlet bahşetmedi. PKK bugün muhatap alınıyorsa can bedeli mücadelenin sonucudur. Gerilla mücadelesinin sonucudur. Silahlarından arındırılmış bir Kürt halkı, tarihi katliamlarla, kandırmaca ve yalanlarla dolu, 700 yıllık devlet yönetme geleneğine sahip, her türlü entrikada ustalaşmış bir TC'den ne alabilecek? Şu anda kendisiyle direkt bağı olmadığı halde Rojava'daki özerkliği boğmak ve ortadan kaldırmak için her yolu deneyen TC'nin, Kuzey'de direnişi sadece demokratik siyaset çerçevesine hapsolmuş bir hareketi dikkate alması beklenemez.

Ulusal demokratik hareketin ise geçmişten aldığı deneyimler ışığında sürece bakacağını öngörebiliriz. Nitekim daha önceki süreçlerde birinci ve ikinci barış grubu hamleleri, gerillanın 'sınır' dışına çıkarılması, Oslo görüşmeleri vb. deneyimler de gösterdi

ki devletin bütün bu görüşme vb. trafiklerde tek amaçladığı şey tasfiyedir. Fakat hareket, yaşanan bu tasfiye saldırılarına karşı gereken cevabı vermiş ve tüm unsurlarıyla direnişi gerçekleştirmiş ve süreçten başarıyla çıkmıştır. 2012 yılı 365 gün boyunca bütün dinamiklerin ayakta olduğu, devlet saldırılarına etkili yanıtlar verildiği, kitlesel gözaltı ve tutuklama operasyonlarına kitlesel serhildanlarla karşılık verildiği, gerilla hamleleriyle devletin alanının daraltıldığı bir yıl oldu. Devletin, hareketin kim unsurlarını devre dışı bırakma, kendi içlerinde çelişkiler yaratmaya çalışması boşa çıkarılmıştır. Şahin-Güvercin tanımlamalarıyla bir bölünme yaratmaya çalışılmasına karşılık, hareketin, güçlü bir birliktelikle süreci yönetmesi, halkın bütün dinamiklerini harekete geçirmesiyle tersine çevrilmiştir. 30 küsür yıllık bir birikimi arkasına alan hareket, bugün de görüldüğü üzere KCK, BDP, Öcalan, Avrupa biçiminde ayrımlar yaratılarak birbirinden yalıtılmaya çalışıyor. Oysa hareket tüm öznelere karşısındaki gücün ve o gücün neler yapmaya çalıştığının farkında olarak Kürt halkının onurlu mücadelesinin zaferine giden yolda teslimiyeti asla kabul etmemiştir.

Adil Onurlu Demokratik Barış

Bugünkü görüşmeden hareketle yaratılmaya çalışılan iyimserlik havası, halklarımızın barışa, kardeşliğe, eşitlik ve özgürlüğe olan susamışlığını giderecek mi, önümüzdeki dönemde göreceğiz. Elbette adil, onurlu, demokratik bir barış tüm halklarımızın özlemidir. Buna katkı yapacak her türlü çaba değerlidir. Görüşmelerin, müzakereye, müzakerelerin barışa evrilmesi, sadece Kürt halk dinamikleri ile devletin görüşmeleri sonucu elde edilecek bir husus değildir. Burada devleti barış masasına oturtacak, halkımızın ulusal taleplerinin anayasal güvenceye alınmasını sağlayacak, halkların kardeşçe bir arada yaşamasına olanak sağlayacak gerekli mücadeleyi vermek bütün toplumsal mücadele dinamiklerinin görevidir.

Kürt halkının bugün için talepleri somuttur: Kürt ulusal kimliği anayasal güvenceye alınması, anadilde eğitim-sağlık hakkı, anadilde savunma, kültürel gelişimin önündeki engellerin kaldırılması, demokratik özerk bir yapının oluşturulması, bütün siyasi tutsakların serbest bırakılması, PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın özgürlüğüne kavuşması, sürgündekilerin geri dönüşünün sağlanması, yerleşim yerlerinin isimlerinin iadesi, yaşanan ölümlerin acısını dindirecek tazmin yolunun açılması vb.

Bunların gerçekleşmesini hedeflemeyen hiçbir görüşme gerçekçi olmadığı gibi samimi değildir, halkımız tarafından da kabul görmecektir. Büyük bedellerle mücadeleyi bu noktaya taşıyan halkımız bu kadar acının üzerine birkaç kırıntı ile sünger çekilmesine izin vermeyecektir. On yıllar boyunca büyüttüğü özgürlük düşünüyü gerçek kılacaktır.☺

Seçmeli değil anadilinde eğitim

BAYRAM NAMAZ/Gazeteci-Yazar
Edirne F Tipi Hapishanesi

"Bir halk zincire vurulmuş, soyulmuş, susturulmuşsa özgürdür hala/işsiz bırak, pasaportunu al, yemek yediği masayı, uyuduğu yatağı, zengindir hala/ Bir halk yoksul ve tutsaktır dedelerinden kalan dili çalındığı zaman/ Kayıptır artık" (İgnazio Buttita-Sicilyalı şair)

"Öğrencilerimiz 'Farklı Dil ve Lehçelerin Öğrenilmesi Hakkında Kanun' kapsamında yaşayan diller ve lehçeler adı altında, yerel dil ve lehçeleri öğrenme imkânına kavuşuyorlar. Örneğin yeterli sayıda öğrenci bir araya geldiğinde Kürtçe, bir seçmeli ders olarak alınabilecek, öğretilecek." Bu cümleleri önündeki promterdan okuduktan sonra derin bir nefes alan Başbakan Erdoğan, grup toplantısına katılan milletvekili ve izleyicilerin kendisini alkışlamasını bekledi. Çılgınca alkışlayan kalabalığı hoşnutlukla izlerken O, bu sözlerin haber bültenlerinde ya da gazete manşetlerinde nasıl tanımlanacağını, hangi sıfatlarla yansıtılacağını az çok "tahmin" ediyordu.

Nitekim "beklediği" gibi oldu. Başta akraba kontenjanından yönetilenler olmak üzere cemaate ve diğer yandaşlara ait gazete ve televizyonların açıklamayı "tarihi adım", "devrim gibi" başlıklarla gördüler.

İnkârcılığın en katı günlerinden, "kart-kurt"lardan, yasaklamalardan "seçmeli ders"e gelmek, ancak "devrim" olarak nitelendirilebilirdi onlara göre. Küçümsemek, hafife almak "nankörlük" ve "Türkiye gerçeğini bilmemek"ti. Hükümet, bütün milliyetçi ve "derin" tepkileri göze alarak bu adımı atmışken buna kayıtsız kalmak, "siyasi körlük"tü. "Anadilde eğitim" gibi "maximalist talepleri" dayatmamalı, "hükümete yardımcı olmak" gerekirdi. Hükümetin yaptıkları takdir edildikçe arkası da gelirdi nasıl olsa.

Bu ve benzer argümanlar çeşitli liberallerin, burjuvazinin sözcülerinin ve ruhları iğdiş edilmiş kimi Kürtlerin dillerinden düşmüyordu o günlerde.

Peki, durum gerçekten de iddia ettikleri gibi mi?

Eğer zamanı dondurup, on binlerce insanın hayatına mal olan, milyonlarca insanın hapisler, sürgünler, acılar ve işkenceler pahasına katıldığı, bedeller ödediği ve halen ödemekte olduğu özgürlük mücadelesini yok sayarsınız; öncesi bir yana, 12 Eylül'den beri Kürt yurtseverlerinin, devrimci ve sosyalistlerin, keza demokrasi mücadelesi verenlerin yaptıklarını görmezden gelerseniz bile, bu yapılanlara o sıfatları veremezsiniz. Değil çünkü! Zira söz konusu olan bir halka mensup milyonlarca insanın nefes almak kadar doğal bir hakkının, ana dilde eğitimin tanınmamasıdır hala. "Seçmeli ders" dedikleri

asimilasyon politikalarının devam etmesidir ve asimilasyon, tıpkı işkence gibi insanlık suçudur. Birilerinin "sizi öldürmüyoruz ama siz de işkence görmeyi kabul edin" demesi ne kadar "tarihi" ve de ahlaki ise bu da öyledir.* Ötesi değil?

Yıllar önce, bir panelde Hrant Dink, "Anadil hak mı, hukuk mu, tüm bunlar açıkça terbiyesizce dayatmalardır. Anadil hak, hukuk meselesini aşar, karın guruldaması gibi bir şey yani, neyini tartışıyoruz ki?" diye sorarken çoğumuzun şimdiki tartışmaların manası üzerine hissettiklerine tercüman oluyordu.

İnsani ve bir halka mensup olmaktan gelen en doğal haklardan biri, kendi anadilinde konuşmak, okumak, düş kurmak, eğitim görmektir. Bunlar tartışma götürmez haklardır. Eğer bir yerde bu türden bir tartışma varsa orada baskı vardır. Hele yasak, engel söz konusu ise durum zulümler, işkence ve faşizmle izah edilebilir ancak.

Adı Olmayan Dilde Seçmeli Ders

Hükümetin "Yerel Dil ve Lehçe" başlığı altına gizlemeye çalıştığı Kürtçe, dünyada en çok konuşulan 100 dilden biridir. Halen konuşulmakta olan 6 bin küsur dil arasında, objektif verilere dayanmayan nüfus oranları baz alınsa bile 40. sırada bulunmaktadır. Bunca konuşanı, güçlü ve köklü bir tarihsel arka planı olsa da Kürt dili ait olduğu topraklarda yıllar yılı yok sayıldı, yasaklandı, engellendi. Sömürgeci politikalarla, asimilasyon uygulamalarıyla öz yurdundan silinmeye çalışıldı.

Tıpkı Kürtler gibi dilleri de on yıllardır direnerek varlığını korudu, yaşama tutundu. Özellikle en büyük nüfus oranını barındıran Türkiye sınırları içerisinde son 50 yılda oldukça büyük oranda bir konuşan kitlesini kaybetse de, Kürtçenin direnişi devam ediyor. Kürt halkı, kendi diliyle var olma savaşından vazgeçmiyor çünkü.

AKP Hükümeti ve devlet, bedeli ne olursa olsun anadilinde eğitim talebinden vazgeçmeyen Kürt halkının önüne, bu isteğinin karşılığımışçasına adını bile anmadan, "yerel dil ve lehçe" başlığı altında bir kaç saatlik seçmeli ders kararıyla çıktı. Yapılan düzenlemenin henüz bir uygulaması yok ama planlarına göre ilköğretim okullarında 4. sınıftan itibaren "seçmeli yabancı dil" statüsünde Kürtçe okutulacak. Üstelik Kürtçe'yi öğrenmek isteyenler başka bir "yabancı dil" dersini seçemeyecekler.

"4+4+4 düzenlemesi ile okula başlama yaşı erkene çekildi. Dolayısıyla okulda asimilasyon süreci daha erken başlayacak. Bu yeni düzenlemeyle kendi anadilin "yabancı dil" kapsamında "öğrenecek" olan çocuklara, ondan önceki 4 yıl boyunca dilleri unutturulmaya çalışılacak. Asimilasyon cenderesinden geçen küçük çocuklar 'tep tip'leştireci,

gerici ve antidemokratik eğitim sistemi ile şekillendirilecekler. Frantz Fanon'un altını çizdiği gibi sömürgelerdeki ezilen halkın çocukları "okulda önce kendi lehçelerini hor görmeyi öğrenirler."1 Dolayısıyla İngilizcenin, Fransızcanın ya da Almancanın karşısına bir seçenek olarak konulacak Kürtçe, konuşanın başını derde sokan, polisten, gerici ve faşistlerden dayak yemenin, işkence görmenin vesilesi olan bir dil gibi tanıtılıp gösterilirken olacak bunlar. Bu koşullarda küçük çocukların ailelerinden kendilerine "kapalı tutulan bir takım kapıları açacak bir anahtar olarak"2 öğretilen egemen dille konuşmaya yönelecekleri açıktır.

Kürtçenin yaklaşık 90 yıldır ret ve inkâr cenderesinde tutulmasının, yasaklı ve lanetli bir dil olarak sunulmasının doğal bir sonucudur bu. Kürt ailelerinin ve çocuklarının algılarıyla ilgili bir sorun değil sözünü ettiğimiz. Bir arada yaşayan halklar bakımından da sorunlu bir süreç var ortada.

Bırakın seçmeli ders olarak verilmesini, tümüyle anadil eğitimine geçilse bile Kürtçe dezavantajlı bir dil olmaya devam edecektir. Bu, mevcut siyasal yapı ve ortamların doğrudan ilgilidir. Dolayısıyla çözüm için rejimin yapısında değişim, anayasal-yasal güvenceler, pozitif ayrımcılık ve sahici bir barış iklimi gerekli olacaktır.

Ne var ki, henüz bu noktadan uzaktayız. Kürtlerin en doğal hakları olan "anadilde eğitim"e hala "kırmızı çizgi" demeye devam ediyorlar. Anayasa ve yasalarla engeller - yasaklar sürüyor. Egemen sömürgeci zihniyet tüm kibirli halleriyle iş başında. Burunlarını sürten mücadele gerçeğini görmezden geldikleri için, "seçmeli ders" düzenlemesinde Kürtçenin adı yok. Tıpkı "yasa uygulayıcı" mahkemelerinde olduğu gibi "bilinmeyen dil" statüsünde Kürtçe. Buna rağmen yapılan "devrim" denilmesini istiyor, eleştiri ve itirazları kibirli bir öfkeyle reddediyorlar.

Bir TV programında Kürtlerden yaka silker gibi söz ediyordu Erdoğan, "İstedikleri hiç bitmiyor ki" diye yakınlıkla, kadir kıymet bilmez bir halk olduklarını ima ediyordu. Tam da burada, Fransız sömürgeciliğinin uygulamalarını eleştiren I. P. Sautre'ın bir sorusunu tekrarlayabiliriz: "Siyah ağızları susturan tıkaçı çıkardığınız zaman ne söylemelerini bekliyorsunuz onlardan? Size övgü okumalarını mı? Dedelerimizin, enselerine basarak önlerinde secdeye vardığı bu insanların başlarını yerden kaldırdıkları zaman onların gözlerinde ne bulacağınızı sanıyorsunuz? Hayranlık parıltısı mı?"3

Anadilde Eğitim ve Rejim

Bugün hala yürürlükte olan 12 Eylül Anayasası "tek dil" dayatmasının başlıca kaynağıdır. Değiştirilmesi teklif dahi edile-

meyen 3. maddeye göre "Türkiye Devletinin... Dili Türkçedir." "Resmi dil" gibi kapsamı belirleyen ya da başka dillerin varlığını içeren bir ifadeyi tercih etmeyen 12 Eylülcüler, hazırladıkları Anayasa'nın çeşitli maddelerine de bu ırkçı faşist zihniyetlerini yansıtmıştı. Örneğin 42. maddenin son fıkrasında "Türkçeden başka hiç bir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına anadilleri olarak okutulamaz ve öğretilmez" deniliyor. Bunun "Kürtçe anadil olarak okutulup, öğretilmez" fikrinin yasa kılıklı hali olduğu açıktır. Kaynağını Anayasa'dan alan ve bir kısmı sonradan değiştirilen yasalarda da bu zihniyet varlığını ortaya koymaktaydı. Özal döneminde revize edilen 2932 sayılı yasanın ilgili hükümleri buna örnek olarak verilebilir. O yasaya göre, "Türkçeden başka hiçbir dil anadili olarak kullanılmaz"dı. Eğitim-öğretim değil, apaçık konuşma yasağıydı bu. Kan ve gözyaşı ile uygulanırdı.

Yıllardır süregelen mücadelelerle bir bölümü işlevsizleştirilen bu faşist yasaların ruhu hala yasalarla varlığını korumaktadır. Eğer bugün TRT-Şeş varsa, yine "seçmeli ders" konusu gündemdeyse bu tümüyle yürütüle gelen en ağır bedelli mücadelelerin ürünüdür. Bu çok net. Devlet bu adımları, "Kürt halkının meşru ve doğal hakkıdır" diye değil, anadilde eğitimin, hak ve özgürlüklerin, eşitlik ve adalet taleplerinin karşısında bir barikat gibi duran gerici faşist varlığını sürdürürebilmek için attı. Dolayısıyla tüm demagojilere ve pazarlama stratejilerine rağmen bu adımlarla mevcut krizin çözümü olanaklı değil.

Anadilde eğitim yasağı sömürgeci rejimin üzerinde yükseldiği gerici temellerden biridir. Hal böyle olunca gerçek bir çözüm doğrultusunda atılacak her adımı bu temeldeki bir sarsıntı gibi algılamaktadır rejimin sahipleri. Anadil yasağı ile rejim arasında simbiyotik bir ilişkinin varlığından bile söz edilebilir. Birinin yaşaması diğersinin varlığına bağlıdır adeta. Bu nedenle çözüm için atılabilecek adımları varlıklarına kast edilmişçesine gerici bir reaksiyonla karşılamaktadırlar. Ve bu zihniyet neredeyse cumhuriyetle yaşittir.

Cumhuriyet'in Kürtçe ile İmtihanı

Doğu Kürdistan doğumlu, dilbilimci Amir Hassanpaur'un doğru bir tanımlamasıyla ifade ettiği gibi egemenlerin Kürtçe ile ilişkisi "dil kırım"ı temelindedir. Hassanpaur, "Konuşan sayısı bakımından (25-30 milyon) dünyada 40. sırada bulunan Kürtçe 1918'den beri coğrafi olarak dört birbirine komşu devlet (Türkiye, İran, Irak, Suriye) arasında zora dayalı bir bölünmüşlük içindedir. Dilkırım, dilin kasıtlı olarak katledilmesi, Türkiye'de 1925'ten beri, İran'da özellikle 1925-41 arasında ve Suriye'de özellikle 1960'tan beri uygulanmaktadır. Resmi bir "bölgesel dil" olarak Kürtçe'ye izin verilen Irak'ta dahi Kürt milliyetçiliğini belki sınırlar içine hapsedme aracı olarak Araplaştırma uygulanmıştır"

diyerek bu tanımın dayandığı nedenleri sıralıyordu. [4]

"Dilkırım" siyaseti Kürt inkarının Cumhuriyet'le başlayan acılı sürecinin bir başka adıdır. Bu süreç Ermeni soykırımının "mantiki" bir sonucudur aynı zamanda. Ne yazık ki, bu büyük utanca yol açan o kırım günlerinde ittihatçıların yanında saf tutan kimi Kürt aşiretleri, kendi kıyımlarına giden yolu da kanlı elleriyle açmış oldular.

Bilindiği gibi Lozan'a "Türk ve Kürtleri temsilen" giden İnönü geriye döndüğünde Kürt ülkesi resmen 4 parçaya bölünmüştü. İnönü konferanstayken bir kısım Kürt aşiretleri, yeni devletin teşvikiyle, "arkanızdayız" içerikli ilanlar vermişlerdi gazetelere. Kürtleri temsil değil tecrit eden İnönü, altına imza attığı anlaşma ile "yeni Cumhuriyet'in daha en baştan hastalıklı-krizli doğduğunu ilan etmiş, inkâr ve asimilasyon yoluyla sonuç alacaklarını varsayarak, savaş öncesi Kürtlere verdikleri "ortak vatanda kardeşçe yaşama" sözlerini unutan Mustafa Kemallerin politikasını uygulamıştı.

Oysa "Kurtuluş Savaşı" boyunca "Türkiye halkı" kavramını kullanan M. Kemal ve arkadaşları, "müslümanlık" ortak paydası ve "makam-ı Hilafet-i İslamiye ve Saltanat-ı Osmaniyenin temin-beka ve mahfuziyeti gayesi" ile Kürtlerle protokoller imzalamışlardı. Ora da "Kürtlerin serbesti-i İnkışafını temin edecek vech ve surette hukuk-i irkiye ve içtimaiyece mashar-ı musadat olmaları"na** dair irade beyanında bulunmuşlardı. (Amasya-22 Ekim 1919) [5]

Gerçi M. Kemal daha sonra hazırladığı ünlü Nutuk'ta protokolün bu bölümlerini sansürlemişti ama belgeler devlet arşivlerinde olduğu için gerçeklerin üzeri örtülemiyor.

Yine Kürtlere muhtariyet (özerklik) verilmesine dair gerek TBMM'de, gerekse başka platformlarda alınan kararlar, bulunulan vaatler, M. Kemal'in İzmit'teki basın toplantısında (16-17 Ocak 1923) bu kapsamda söyledikleri hep "unutulmuş" ve 1924 Anayasası'nda "Türkiye ahalisinde din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibarıyla (Türk) itlak olunur" denilmişti.

Kuzeyli Kürtlerin Misak-ı Milli hapishanesindeki tutsaklığı başlamıştı artık. Milyonlarca insan 4'e bölünmüş, vatanlarının Kuzey parçasında adları-dilleri ve varlıkları inkar edilerek esir alınmıştı. (Diyarbakır 5 Nolu Cezaevi'inde yaşananlar bu büyük hapishanenin bir tezahürüdür aslında.) Sonrası bu tutsaklıktan kurtulma mücadelesidir özü itibarıyla. Koçgiri, Şex Said, Ağrı/Zilan, Dersim... Her biri şu veya bu düzeyde aynı amaca bağlıdır. Arada "tutsaklık koşullarının iyileştirilmesi" gibi talepler yükseldiyse de, asıl ve nihai amaç özgürlüktür.

Bu, "Kürtler ne istiyor" sorusunun cevabıdır aynı zamanda...

Şimdi, "Cumhuriyet Dönemi"nde Kürtçe

ve Kürtlerin yaşadıklarına hızlıca bakabiliriz. Fakat buna geçmeden kısa bir ön bilgi paylaşımı konuyu daha anlaşılır kılabılır.

Osmanlı döneminde "ümme-i Muhammed" üst kimliği ile "bir millet" (millet-i hakime) sayılan Kürtler, görece özerk pozisyonlarından ve diğer dinlere mensup halklar (millet-i mahkûme) karşısındaki ayrıcalıklarından memnun sayılırlardı. Bu pozisyonlarını korumak istiyorlardı. M. Kemal ve arkadaşları ile imzaladıkları "Amasya Protokolü"nü de bu vardı.

Osmanlı'da, geleceği temsil iddiasındaki Jön-Türkler, dolayısıyla İttihat ve Terakkiciler bir yandan Kürt aşiret önderlerini ve aydınlarını ortak hareket etmeye çağırırken, diğer taraftan üzerinden yükselecekleri siyasal ve milli temeli inşa ediyorlardı. Ve aslına bakılırsa daha o zamandan, Kürtler, "Kürt olarak" yoktur bu "gelecek planlarında". Onlara "cesur kılıçlar" ve ölümlüne savaşan askerler olarak ihtiyaçları vardı sadece. "Ortak bir vatanda eşit haklarla birlikte yaşamak" planda bulunmamaktaydı.

Nitekim daha 1908'lerde "Şura-yı Ümme'te ilk siyasal programlarını yayınlayan İttihatçılar, "Türkiye'nin resmi dil olarak ilkokullarda zorunlu eğitim dili olacağını, tüm yazışmaların Türkçe yapılacağını" ilan ederek bu niyetlerini ortaya koymuşlardı. Güya bu da "özgürlükçü" bir programdı...

Ne var ki, henüz iktidar değillerdi ve kendilerini yok sayan, asimilasyoncu politikalarına tepki gösteren Kürtlere ve diğer kesimlere ihtiyaçları vardı. Bu amaçla söz konusu programda kimi revizyonlar yaptılar. Buna göre, Türkçe yine zorunlu eğitim dili olurken, diğer etnik gruplar "öğrenim dili" olarak kendi dillerini kullanabileceklerdi. Bunlar o dönem Kürtlerin ağzına sürülen "bir parmak bal"dı. Nitekim ardılları iktidar olduktan sonra bunların tümü unutuldu.

Yeni rejimin "kurucu aklı" daha iktidar olmadan Kürtlere asimilasyonu dayatırken, Ermenilerin payına 1915'teki tehcir ve kıyım düşmüştü. Yaptıkları yapacaklarının güvencesiydi.

*Gerçi Kürtlerin başına bu da geldi. Aslen Kürt olan Tarım Bakanı Mehdi Eker, "Eskiden Kürt siyasetçileri sokakta öldürüyorlardı. Şimdiki hükümet hiç değilse hapishaneye atıyor" mealinde sözler söylemişti.

**Kürtlerin gelişme serbestliğini sağlayacak şekilde ırk hukuku ve sosyal haklar bakımından daha iyi duruma getirilmesine" (Türkleştirilmiş hali)- Aktaran Prof. Ahmet Özer (Kürtler ve Türkler sf. 290)

1)Frantz Fanon-Siyah Deri Beyaz Maskeler sf. 23

2)a.g.e- sf. 42

3)Aktaran Fanon, Age sf. 32

4) Vesta Dergisi - Deneme Sayısı sf. 190

5) Naci Kutlay - 21. yüzyıla girerken Kürtler sf. 82

ROBOSKÎ; ADINA TOPRAĞINA ATEŞİNE DAĞINA SÖZ OLSUN!

Roboskî. Devletin adını bile zikretmekten korktuğu Şirnex'in Qileban ilçesinde bir köy. 30 küsür yıllık savaşın son sınırında, koruculuk ile sınır ticareti arasında, devletin yıllardır fiili OHAL baskısı ve katliam hazırlıkları altında ekmek ve hürriyet çıkarmaya çalışan Kürt köylülerinin sürgün yurdu Roboskî. 2011 yılının son günlerinde F-16'larla, kimyasal bombalarla toprağını enkaza çevirip 34 evladını katledenlerin karşısında, 34 anasıyla yüzlerce genci ve çocuğuyla dimdik duran, hesap soran insanların yaşamaya durduğu o köy.

'Adalet için Roboskî'ye Roboskî için her yerde eyleme' şiarıyla, katliamın yıldönümünden bir ay önce bir heyet olarak gittik Roboskî köyüne. En küçük detaylarına kadar planlanmış katliamın ardında bıraktığı izleri, acıları, sesleri topladık. Tarihi kıyımla yazılan devletin zulmüne direnen Kürt halkının çocuklarının acılarından geriye kalan öfkeyi anaların gözyaşından akıtıp kuşandık. 28 Aralık 2011'de Roboskî katliamıyla devletin imha politikasının ne kadar alçaklaşabileceğini yaşadık hepimiz. Yaşadık ve iyi biliyoruz ki "Kanla yazılan tarih silinmez"

Türkiye ve Kürdistan'ın birçok ilinden sosyalist gençler olarak, Kürt halkının acısına ortak olmak, seslerini batıya taşımak ve Roboskîli ailelerin onurlu adalet mücadelesini yükseltmek için katliamın yıl dönümünde "Adalet için Roboskî'ye" şiarıyla mücadeleye koyulduk. 26 Kasım'da orada bulunan heyetimizin dönüşüyle halkın adalet mücadelesini Türkiye'de öreceğimizi, Türkiye'den gençlerle katliamın yıl dönümünde Roboskî'ye gelip halkın acılarını batıya taşımak istediğimizi deklare ettik. Hemen sonrasında ise 1 ay sürecek olan "Adalet için Roboskî'ye" kampanyasını başlattık. Kemalizmin kalesi İzmir'de iskele girişlerini kapatmaktan, sokakları ve okulları "Roboskî'ye Adalet" sesleriyle çınlatmaya kadar, İstanbul'un, Ankara'nın, Karadeniz'in, Çukurova'nın ve daha birçok yerin sokaklarında "Adalet için Roboskî'ye" şiarları yükselttik.

Kampanyamız sürecinde faşist devlet bizleri engellemek için elinden geleni yaptı. Birçok yerde çalışmalarımızı durdurmayı dayattı. Konya'da "Adalet için Roboskî'ye" kapağıyla çıkan Özgür Gençlik Dergisini kendi hukukunu çiğneyerek henüz kargodayken el koydu devlet. Daha sonra ise Sosyalist gençlerin yürüttükleri mücadele ile Roboskî'ye getirecekleri gençlere engel olmak için 24 Aralık sabahı ev baskınları yaptı ve 4 Sosyalist genci gözaltına aldı. 5 gün boyunca haksız yere gözaltında tuttuğu Sosyalist gençleri ve çevresinin Roboskî'ye gelişini engellemiş oldu. Bizler yılmadan, usanmadan mücadelemize devam ettik.

27 Aralık'ta Roboskî halkının yanında olmayı planlarken karşımıza yine aynı 'devlet' çıktı.

Sabaha karşı 4 sularından saat 9'a kadar Kasrik Boğazı mevkiinde bekletildik. Roboskî'ye gitmemize izin verilmediğini, İçişleri Bakanlığı'ndan 26-29 Aralık tarihleri arasında 'aşırı sol grupların eylem yapmasını engellemek' üzere valilik tarafından yayınlanan bir genelgeyle Şirnex'e girişlerin yasak olduğunu söylediler. Biz her koşulda Roboskî'ye gideceğimizi, duvarlarının barikatlarının bize sökmeyeceğini belirttik. Roboskîli aileler geçişimize izin verilmezse sınıra yürüyeceklerini duyurdular. Onlar orada bizi bekliyordu, biz katlanmış bir öfkeyle Roboskî'ye varmayı.

O gün öğle saatlerinde Kürt Halkının vekili Sayın Şerafettin Elçi'nin cenaze törenine katılmak için Cizîr'e vardık. Cenaze töreninden sonra BDP heyetiyle birlikte Şirnex Merkez'e gidip geceyi orada geçirdik. Sabah erken saatlerde Şirnex halkı ve Sosyalist Gençler Roboskî'ye doğru tekrar yola koyulduk.

28 Aralık günü nihayet Roboskî halkıyla kucaklaşmıştık. Her gün ağlayan anaların bizim kararlılığımızdan, acılarını bölüşmek için her şeyi göze alışımızdan duydukları onuru, bizden aldıkları gücü gördük ilk. Analar bu kez bizden aldıkları güçle, acının sakladığı bir sevinçle ağlıyorlardı. Meydanda yapılan konuşmalardan sonra mezarlığa doğru yürüyüş başladı. Mezarlıkta yapılan anmadan sonra Sosyalist gençler Roboskî halkının evlerine dağılıp, acıları yerinde görmeye çalıştık. Bizleri sahiplenmeleri, acılarla birlikte mücadele etme gücünü, daha önce bu kadar yoğun yaşamadığımız acı ve öfke, hepimizin bilincini, aklını, yüreğini ve bedenini sağlamaştırdı. Roboskî'den ayrılmadan önce şehitlikten meydana kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdik. Meydanda Roboskî halkı bizi bekliyordu. Roboskîli gençlerin önceden planlamış oldukları katliamı resmeden bir gösterileri oldu biz meydana geldiğimizde. Uzun uzun düşündükten sonra katliamı canlandırmanın tekrar aynı acıları yaşatacağını bildiğimiz halde Roboskîli gençlerin bizlere anlatmak istedikleri şeyin önemiyle onlara destek verdik. Roboskî'nin yiğit gençleri bizlere ateşin düştüğü yeri anlattı o oyunla, orada. Payımıza düşen ateşi avuçlayıp batıya getirmeyi amacımız. Nitekim tüm aileleri ziyaret etmek, acılarını daha derin üstlenmek ve onlarla omuz omuza durmak için bir heyetimizi Roboskî'de bırakıp illerimize geri döndük.

Roboskî'de kalan arkadaşlarımız, tüm şehit ailelerine taziyede bulundu. Anaların ağıtlarına gözlerimizdeki kararlılıkla karşılık verdik. Çocuklarının paramparça bedenlerine karşılık tazminat öneren Başbakana, mecliste görüştükleri vekillerin aldırmaçlıklarına, Emine

Erdoğan'ın Roboskî'ye gelip sahte gözyaşlarıyla yemeklerinden bahsetmelerine duydukları öfkeyi dinledik. Dilini bilmediğimiz anaların gözyaşlarını silerken kendi dilinde 'Dayê bese' dedik. Kız kardeşlerimiz ve erkek kardeşlerimize sarıldık, öfkemizi kattık acılarına, uzunca sohbetler ettik her biriyle. 90'lardaki devlet terörünü yaşamış, işkencelerin, faili meçhullerin, gözaltında kayıpların şahitleri ağabeylerimizle, amcalarımızla konuştuk ve bir kez daha anladık ki devlet hiçbir katliamı 'kazayla' ya da 'yanlışlıkla' yapmaz!

Ailelerle yaptığımız konuşmaları, röportajları ve aldığımız notları katliamın yoğun teşhiri ve adalet mücadelesi vurgusunu yükseltmek için yazıya çevirecek kelimeleri topladık. İşgal altındaki ülkenin, sömürgecinin, talancının, yağmacının, zalimin, devletin işgali altındaki ülkenin insanlarına, çocuklarını kendi topraklarının enkazından tırnaklarıyla kazıyarak çıkararak analarına, umudumuz güzel çocuklarına, tüm Roboskî halkına birleşik mücadeleyi yükseltip, taleplerini ve acılarını batıya taşıyacağımıza bir kez daha söz verdik. Mayıs ayında tekrar gelip, şehitliğin hemen yanında onlarla beraber bir Utanç Müzesi kuracağımızı hatırlattık. Bir menzilden bir menzile, içimizde pürüzsüz bir öfkeyle, hesap sorma bilinciyle geçtik.

Dağlarının eski sızısıyla, Dêrsim'den, Zilan'dan, Cizîr'den Roboskî'ye katleden devletin zulmüne karşı Kürt gençleriyle omuz omuza durduğumuz ateşin harıyla döndük şehirlerimize. "Gülmek bir halk gülüyorsa gülmektir" demistik. Roboskî halkının yüzünü bir nebze olsun güldürebildik sanıyoruz. Ağıtlarından, yaslarından, acılarından bir nefes sonra öğüllerinin anısını mücadelemizde yaşatacağımıza bir kez daha söz verdik, acıdan yapılmış öfkeyi anlattık gözlerimizle ve şöyle söyledik;

"Dursun yas esvaplarınız / Yiğın derleyin gözyaşlarınızı / Bir metal oluncaya kadar / Bununla vuracağız gündüz gece / Bununla çiğneyeceğiz gündüz gece / Bununla tüküreceğiz gündüz gece / Kin kapılarını kırıncaya kadar"

Suphi'den Hrant'a, Hrant'tan Sakine Cansız'a... -Namert düşmanlığın tarihi-

Çok hızlı ve çok özgün süreçler yaşıyoruz. Tarihsel yolculuğun kesiştiği ve ayrıştığı süreçler bütünü aynı zamanda gördüğümüz ve yaşadığımız. Birbirleriyle tarihsel bütünlük oluşturduğu gibi, diyalektik bir bağı da pekiştiriyor. Sınıflar mücadelesinin sorunları ve bu mücadelede sınıfların tuttuğu yer özdeştir. Emek sermaye mücadelesinin en çıplak görünür halini, bu mücadeleye sirayet eden silüetini tarihin bütünlüğü içinde görmek olası. Zaman ve mekan ayrı olsa da, içerik ve hedefler hemen hemen aynı. Burjuvazi emek güçlerine karşı tarihsel ve siyasal düşmanlığını, mekan ve zaman ayrımı yapmaksızın her yerde, fırsatını bulduğu her anda göstermekten geri durmuyor.

Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht Almanya işçi sınıfının komünist önderleridir. Uluslar arası işçi hareketinin de önder temsilcileridir. 1914-1918 1. Emperyalist Dünya Savaşı'na karşı cepheden mücadele eden, başta alman burjuvazisinin olmak üzere, genelde de emperyalist burjuvazinin savaş politikalarına ve iktidarına karşı mücadele bayrağı açan iki komünist önderdir. Uluslar arası işçi sınıfının enternasyonalist birliğini ve mücadelesini kendi siyasal yaşamlarıyla birleştirenlerdir. 1918 Almanya Kasım devriminin önderleridir. Uluslar arası burjuvazi ile işbirliği içinde Alman burjuvazisi, 15 Ocak 1919'da Karl ve Rosa'yı kaçıarak gözaltında kaybederek katletti. Ölümünden birkaç gün sonra kanalda ölü bulundular. Emperyalist savaşa, alman burjuvazisinin gerici çıkarlarına karşı mücadele etmenin intikamını böyle aldı burjuvazi. 24 Ocak 1924'e yaşama gözlerini yuman Lenin, Rosa için "O bir kartaldı. Devrimin kartalı. İşçi sınıfının yetiştirdiği önderlerden biridir" der. Emperyalist savaşa, 2. Enternasyonal ihanetine ve döneklere karşı Lenin'le birlikte ilkeli

ve karalı mücadele ettiler.

Burjuvazinin bu kanlı ve kara tarihi Almanya'da Karl ve Rosa'nın katline ferman keserken, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist gerici, Anadolu'ya Türkiye halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine omuz vermek, önderlik etmek için gelen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz sularında boğarak katline ferman okudu. 10 Eylül 1920'de komünistlerin birliğiyle Bakü Kongresi'nde kurulan Türkiye Komünist Partisi (TKP) Türkiye'nin emperyalist işgale karşı verdiği mücadeleyi desteklemek, Anadolu işçi ve emekçilerinin sınıf çıkarlarını savunmak ve bunun mücadelesini örgütlemek için ulusal kurtuluş savaşı güçleriyle yapılan anlaşmalar sonucu Sovyetler Birliği'nden yola çıktılar. Ne var ki, Türk ulusal kurtuluş mücadelesinin burjuva Kemalist önderliği, komünistlerin bu mücadelede yer almalarını, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını, taleplerini bu mücadelede temsil ederek, bayraklaştırmalarını onları hunharca katlederek engellemek istedi. Türk ulusal hareketinin, ulusal burjuvazisinin bu gerici, anti-komünist karakteri; M. Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz sularında katletti. Burjuvazi en ilerici olduğu dönemlerde bile işçi sınıfı ve emekçilere ve onların siyasal temsilcisi komünistlere karşı sınıf karakteri gereği düşmandır, ona karşı hep gerici saldırgan bir yerde durur. İşte Türk ulusal burjuvazisi ve onun temsilcisi durumunda olan Kemalist harekette Suphilere karşı bu gerici karakteri-

ni bir kez daha göstermiştir. Tıpkı, Alman burjuvazisinin Karl ve Rosa'ya karşı gösterdikleri burjuva sınıf tavrını, Türk burjuvazisi de M. Suphi'lere göstermiştir.

Burjuvazinin kara ve kanlı tarihi sürüyor. Karl ve Rosa'nın, M. Suphi'lerin bu karanlık ve kanlı tarihte katledilmelerinin üzerinden yaklaşık bir asır geçti. Burjuva iktidarlar hala egemenliklerini sürdürüyorlar. Kanlı ve karanlık tarihlerini yazmaya da devam ettiriyorlar. İşte bunlardan biri de, 19 Ocak 2009'da Agos Gazetesi'nin önünde Ermeni aydın, yazar ve gazeteci Hrant Dink katledildi. 1915 Osmanlı Ermeni Soykırımı'na karşı içerde ve dışarıda verilen mücadelenin, tarihsel yüzleşme ve hesaplaşma mücadelesinin önde gelen isimlerinden olan Hrant Dink 1.500.001. olarak katledildi. Irkçı, faşist Türk burjuvazisi, kanlı ve karanlık tarihiyle yüzleşmesini ve

hesaplaşmasını engellemeye çalıştı böylece. Halkların kardeşliğini bir kez daha kurşunladı. Tarihe ışık tutmak isteyenleri ölümün karanlığına gömmek istedi.

Bugün Paris'te 3 Kürt kadının siyasetçinin hunharca çalışma bürolarında katledilmesi gibi, dün de Hrant Dink'i katlettiler. Karl ve Rosa'yı, M. Suphi'leri, H. Dink'leri katledenler bugün de Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'i katletti. Hem de Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda kimi adımların atılmak istendiği, müzakerelerin başlandığı iddialarının propaganda edildiği, "iyi niyetli bir sürece" girildiğinin dillendirilip ifade edildiği bir zamanda Avrupa burjuvazisinin gözde şehri, en güvenli merkezi denilen Paris'te "karanlık" eller, katillerce katledildi. Sürece başka tür bir müdahale amacını taşıyan katliamcı saldırı, Kürt ulusal demokratik hareketin kazanımlarını gölgelemek, birikimlerini heba etmek, niteliğini zayıflatmayı da hedefliyor. Sıradan bir katliam, sıradan hedefler, sıradan bir yer ve sıradan bir zaman değil.

Karl ve Rosa'dan Mustafa Suphi ve Hrant Dink'e, Sakine Cansız'lardan gelecek zamanlara mücadelenin ders ve deneylerini doğru okumak gerekir. Tarihin bu değişik zamanlarında yaşanan dört katliamın birçok boyutuyla ortak yanı var. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin mücadelesinde öne çıkan simgelerdir hepsi de. Burjuvazinin kanlı ve karanlık tarihiyle hesaplaşan ve tarihsel yüzleşmeler isteyen birikimli ve nitelikli insanlardır. Dört olay ve dört olayda kullanılan yöntemler, araçlar ve hedefler birbirine çok benziyor. Mekanlar ve zamanlar ayrı olsa da sonuçta burjuvazinin kanlı ve karanlık tarihinin sürekliliğini ifade etmektedir. Karl ve Rosa su kanalında ölü bulundu. Gözaltında ilk kaybedilip katledilenlerden oldu. M. Suphi ve 14 yoldaş Karadeniz'de boğularak katledildi, ilk komünist katliamı oldu Türkiye'de. Ulusal burjuvazinin gerici iktidar çıkarlarının ve sınıf düşmanlığının en görünür hali oldu. Hrant Dink katledilen 1.500.001. Ermeni oldu, gazetesinin önünde vuruldu. Katiliyle hatıra fotoğrafları çekildi karakolda. Adil, onurlu ve demokratik barış Kürt halkının istemidir. Sakine, Fidan ve Leyla'ya sıkılan kurşun bu istemlere sıkılmıştır.

Tarihten ders almak ve tarihten öğrenmeyi asla unutmamak gerekir. Rosa "Berlin'de düzen hüküm sürüyor" demişti. Evet, burjuvazinin düzeninin hükmü sürüyor. Katliamları da devam ediyor. Burjuvazinin saldırısında, kanlı ve karanlık tarihinde, zaman, mekan yok, sürekliliğini koruyor. Bizlerde proletarya sınıf uyanıklılığımızı, sınıf kararlılığımızı ve kinimizi unutmamalıyız. Burjuvaziden hesap sorma, katliamlardan hesap sorma, kanlı ve karanlık tarihiyle hesaplaşma işçi sınıfının ve emekçilerin omuzlarında tarihsel görevlerdir.✪

“India’s Daughter” (Hindistan’ın Kızı)

Bir an okuduğunuz ya da televizyonda izlediğiniz bir haberde zaman durur da kanınız kanar ya hani, aynen öyle oldum ben de haberi izlediğimde. Sanki çılgınlıkları çınladı kulağımda.

Bahsettiğim adı söylenmeyen bir genç kadın Hindistan’da. Ama anıldığı bir ad var şimdi; “India’s Daughter (Hindistan’ın Kızı)”. Uğradığı saldırıdan sonra ülkesinde ayağa kalkın kadınlar böyle anıyorlar artık Hindistanlı genç kadını.

Peki ne olmuştu?

23 yaşında bir tıp öğrencisi olan genç kadın Hindistan’ın başkenti Yeni Delhi’de 16 Aralık’ta sinema dönüşü erkek arkadaşı ile bindiği otobüste toplu tecavüze uğradı. Otobüste bulunan erkekler tecavüz ettikten sonra genç kadını ölesiye döverek, ardından hareket halindeki otobüsten attılar. Tecavüz tatmin etmemişti belli ki, genç kadının yaşamını da elinden almalıydılar. Öyle de oldu.

Singapur’da tedavi altına alınan genç kadının bedeni ancak 10 gün dayanabildi, uğradığı vahşetin iziyle veda etti yaşama sonunda. Tecavüz sırasında demir çubuk kullanıldığı için, iç organları parçalamıştı genç kadının, yüreği ise zaten paramparça.

İnsanın kanı donmaz mı?

Bir düşünelim şimdi henüz 23’nde gencecik bir kadının, Hindistan’ın kızının çılgınlıklarını, parçalanmış bedenini, yüreğini, donup kalan gözlerini...

Genç kadının ülkesi Hindistan’da resmi

makamlara göre her 18 saatte bir 1 kadın tecavüze uğruyor. Yükselen ekonomisi ve demokrasisiyle övünen ülkede son 6 yılda yüzde 25 artmış durumda tecavüz saldırıları. Sadece geçen yılın kayıtlarına göre her yaşta 24 bin 206 kadın tecavüze uğramış.

Toplum yapısının erkek egemenliği üzerine kurulu olduğu bir sistemde, kadınların söz sahibi olmaya başlaması, eğitime, işgücüne katılması, sokağa çıkarak toplumsal yaşamda daha çok yer ayalması erkek egemenliği için bir tehdit. Bu yüzden ülkede henüz çocuk yaşta evlendiriliyor genç kadınlar, çocuk gelinler çoğalıyor. Tecavüz oranını yüzde 90’a ulaştığı ülke, tıpkı Türkiye gibi tecavüzcüleri koruyor, tecavüzlerin “cinsel rıza”ya dayandığını savunuyor. Hiç uzağımızda değil, sınırlar ötesindeki ülkede olanlar. Kamuoyuna mal olan N.Ç. davası başta olmak üzere, pek çok davada aklanan tecavüzcüler, terfi ettiren devlet memurları.

Daha birkaç gün önce Êlîh’te 13’ünde evlendirilip kuzenlerinin tecavüzüne uğrayan, öldürüp Êlîh çayına atılan ve sonra kefensiz toprağa gömülen Hatice Daşlı’nın bedeni nasıl çıkar aklımızdan, çılgınlıklarını nasıl unuttur kulaklarımız.

Hindistan’ın kızı, yaşamaya gücün yetseydi ülkende günlerdir sokakları inleyen kadınların protesto seslerini duyabilecektin. Senin ve senin gibi tecavüze uğrayan binlerce kadın için ayakta ülken, adalet istiyor, 6 zanlının idam edilmesi çağrısıyla. Yüreğine

su serper mi bu haber bilemiyorum ama tecavüz eden 6 zanlı için atanan avukatlar, savunma yapmayı reddederek onurlu bir tutum sergilediler.

Adalet talebi her yerde ‘Hindistan’ın Kızı’, bunu bilmelisin. Öfkeni, umudunu, çılgınlığını, bakışını da aldık şimdi yanımıza, sesini kattık sesimize, bilincimize kazandı çoktan uğradığın bu korkunç saldırı. Bir kefen bile layık görülmemen Hatice’mizin bedeninin yanında şimdi senin bedeninin de.

Yaşadıklarımız çoktan ortaklaştırdı acılarımızı da. Kadınızdaki biz, kadın olduğumuz için ‘tehlîkeli’, ‘korkunç’, savaşlarda, isyanlarda yok edilmesi gereken ilk cins, egemenler için kabusuz, hele bir de özgürlüğün peşine düşmüşsek. Hindistan, Türkiye, Amerika, Irak, Filistin, Suriye, Kürdistan... Sınırların önemi yok, sınırsız bir şiddet, taciz, tecavüz, katliam bizim için. Ama bilmiyor mu bunlar Hindistan’ın Kızı, bak öfkemizin, umudumuzun da hiç sınırı yok. Bir kez düşmüş yüreğimize isyan. Bedenimize saldıran kirli eller, yüreğimize, bilincimize uzatabilirler mi ellerini?! Buna güçleri yeter mi hiç!

Şiddete, tacize, tecavüze uğrayan, katledilen her bir beden için bileniyor öfkemiz. Çaresi yok Hindistan’ın Kızı bak gör, boğulacaklar öfkemizin selinde!✶

Sevda Çağdaş
E Tipi Hapishane/Amed

Katliamın birinci yılında Roboskî ağıdı...

Roboskî katliamının üzerinden bir yıl geçti. Kuşkusuz ki gözyaşı dolu bir yıl oldu tüm Roboskîliler için. 2012 yılına katliamla girdi bu sınırın kıyısında, dağların arasındaki köy. 2013’e yine çocuklarının yasıyla girdi. Belirtmeliyim ki ben Kürt ulusundan değilim. Ama hangi ulustan olursak olalım birinci yılında bu köyde olmak oldukça zordu. İnsanları sürekli duyacaklarımdan korkarak dinledim. Ama daha sonra dönerken düşündüğümde, bizim duymaya korktuklarımızı her gün yaşıyor bu insanlar. Onlara dokunabilmek, acılarını hissedebilmek insanı insanlaştırıyor gerçekten. Uzaktan bakmakla Kürdistan’ın çok anlayamayacağını da tekrar görmüş oldum.

Gidişimiz engellemelerden kaynaklı bir gün gecikmeli oldu. Askerin bizi çevirdiği noktadan Şerafettin Elçi’nin cenazesine katılmak için Cizre’ye geçtik. Yürüyüşe başlarken yaklaşık 200 kişilik bir kortejimiz vardı. Yürüdükçe çoğaldık, çoğaldık sayı on binleri buldu. Gördüklerimize hayran kalmamak elde değildi. Sonra çocuklar... Kürdistan’ın serhildan çocukları. Ellerinden taşları hiç eksik değil. Attıkları her taşla

umudu büyüyen çocuklar. Gaz bombasından sonra bize şeker veren çocuklar, analar...

Cizre halkı için çatışma, gaz bombası olağanlaşmış artık. Sürekli gaz kokarmış Cizre sokakları. Ben birde anne gördüm bir sokak arasında, kucağında bebeği vardı. Onu korumaya çalışıyordu gazdan. Dünyanın başka bir yerinde daha var mıdır? Sorusunu sormamak elde değil. Gazdan korunması için yüzleri, ağızları kapatılan bebekler. Devletin katil, saldırgan yüzüyle bebekken tanışan bir halk var. Bir çılgık bir ağıt var aslında duyulmayı bekleyen yıllardır ve bizim bu yakınlar da daha iyi tanıştığımız.

Cizre’den sonra ki durağımız Şirnex oldu. Şirnex’liler bizlere evlerini açtılar ve bizler ömrümüzde bu denli bir misafirperverliği ilk defa görmüş olduk. Bizleri kendi evlatlarından ayrı görmedi analar, şükranlarımızı buradan da sunuyorum tekrar onlara.

Sabahın ilk ışıklarında nihayet Roboskî’ye doğru yola çıktık. Devlet, korkusundan her yere karakol kurmuş. Özellikle de köylere yakın noktalara. Her yer askeri alan olmasından kaynaklı hayvancılık yapamıyor insanlar. Kendi köylerinin meralarını kulla-

namıyor köylüler. Tarım için uygun arazi de maalesef yok. Yaşam şartları fazlasıyla zorlu bu bölgede. Devletin “kaçakçılık” dediği (ki komşu Kürt köylerinin birbirinden alışveriş yapmaları neden kaçak olsun!) faaliyetin dışında bir olanakları yok. Çocuk yaşta bu işi öğrenmek zorundalar. Ki Roboski’de katledilenlerin çoğunun çocuk yaşta olması bu gerçeği fazlasıyla gösteriyor.

Köye girerken anaların ağıtları yükseliyordu. Ellerinde çocuklarının fotoğrafları kalmış analar. Akşam köyün gençleri katliam anını canlandıran bir tiyatro oynadılar. Kadınlar baygınlık geçirdi. Katliam anını hep birlikte tekrar tekrar yaşadık bir yıl sonra.

Ne kadar anlatsam da bir yerlerin eksik kalacağını biliyorum. Gerçekten sözün bittiği yerlerden biri Roboskî. 2012’ye katliamla giren köyün acıları hala çok taze. Herkesin yapay isteklerle girdiği yeni yıla Kürt analar çocuklarının yasıyla ve yalnızca çocuklarını isteyerek girdiler. Bu ağıdı duymak çok da zor değil. Yeter ki bir kulağınızı insanlık için sınıra doğru çevirin, sınırlandırılmış hayatınıza ait bir sınıra!

Gûla Sor / Meletî

Bir mahpusun Roboskî düşleri...

Tam bir yıl önce Şirnex'in Qileban İlçesi'ne bağlı Roboskî köyünde 34 Kürt köylüsü kaçakçılık yaparken TSK savaş uçakları tarafından bombalanarak katledildi. Kürtler hep kaçakçılık yapmışlardır, adları hep kaçakçılıkla anılagelmiştir. Eğer bir ulus 'şu mesleği yapıyor' denilebilirse Kürtlerin de payına 'kaçakçılık mesleği' düşer herhalde. Bu da tarihte ekonomik-sosyal koşulların Kürtleri ittiği bir zorunluluk. Niyetim somut verilere dayanarak; siyasi ya da sosyolojik bir yazı yazmak değil. Gerçi sınıflı toplumlarda; hele de böylesi ağır faşist sömürgeci koşullar altında, üstüne bir de hapishaneyeye konulma sebebim Roboskî katliamını protesto etmek ise söyleyeceğim her söz, belirteceğim her fikir politik ve sınıfsaldır. Fakat amacım duygularımı yazmak, hislerimi paylaşmak. Böylesine vahşet, insanlık dışı durumlarda en ağır darbeyi vicdanlar alır, en kara leke insani olan ne varsa onun yüzüne çalınır.

Şirnex, Kürdistan'ın önemli kentlerinden biridir. Kürt kültürüne dair bütün ortak özellikleri bağrında taşıyan; Botan deyince, Kürtlerde bir saygı, hayranlık ve aynı zamanda coşku uyandıran bir bölge. Şirnex deyince bu bölgenin kalbi akla gelir. Şirnex'in Qileban İlçesi Roboskî köyü. Sınırdaki 'bir yer'. 34 insan... Elbette ki hangi yaş olursa olsun hiç kimse böyle bir ölümü hak etmez. Ama çoğunun çocuk yaşta olması, hepsinin daha genç olması... Doğal mıdır bil-

mem ama insan aklını, vicdanını zorlayan böyle bir dünyada yaşamaktan dolayı bir insan olarak, insanı kendinden utandıran bir durum.

Katliamın yaşandığı gece boyunca sessiz kalan burjuva medya herhalde patronlarından ne yazacaklarını öğreniyorlardı. Fakat iletişim koşullarının bu kadar geliştiği bir çağda böylesine bir vahşet gerçekliği saklanamaz. Hemen sonraki gün katliamı protesto etmek için Amed'de halk sokaklara döküldü. Bu katliamı protesto etmeyi ve suçluların cezalandırılmasını istiyordu. Fakat katliamı yapan devlet bu katliamın protesto edilmesine müsaade de tahammül de edemez! Polis, yani sokaktaki devlet halka saldırılarına karşılık halk da karşı koyunca çatışma çıktı. Ben de o eylemlerde taş polise taş attığım gerekçesiyle tutuklandım. Bir yıl dolmak üzere. Fakat burada olduğum için ne pişmanlık duydum ne de karamsarlığa kapıldım. "Keşkelerle" başlayan cümlelerim çok oldu ama... Keşke bugün (birinci yıldönümünde) Roboskî'de olsaydım. Keşke katilleri bulup da halkın önüne çıkarabilseydim. Anaların üstüne kara elbiseler olarak düşen o acılı günlerin, kanların yerde kalmadığı 'adil' günlere dönüşmesi için çalışsaydım.

"İnsanı yaşat ki devlet yaşasın" diyenler ve sözde insanı yaşatmayı felsefe edinenler çıkıp hesap vermek, özür dilemek yerine Hava Kuvvetleri Komutanı'na madalya verdi.

Hem de katliamın yıldönümüne ramak kala. Çok şaşırmadım... Katliamdan bir gün sonra çıkıp nedenini bile söylemeden teşekkür eden bir başbakan varsa; ordu da 'nedensiz' madalya takar. İmam-cemaat misali!..

Devlet ne zaman bir yerde belli bir amaca sahip kitlenin toplanmasına kendi çıkarlarını tehlikeye düşüreceğini sezse yasaklar, 'baskıyla kitlenin daha büyük sayıda toplanmasını engellerim' hesabı. Ama önceki gün, önce Şerafettin Elçi'nin cenazesindeki kitleyi sonra akşam Cizira Botan gençliğinin militan eylemini izledikten sonra Uludere pasaportu çıkmıştır dedim kendi kendime. Örgütlenmiş bir halk ve kararlı ve militan bir karşı duruş. İşte pasaport bu. Ama şimdi çok daha önemli bir sorun var. Halkın adaletinin sağlanması. 'Teşekkür' ve 'madalya' ile 'adaletin' ezilen halklara reva görülmediği tescillenmiştir.

Fakat ezilenlerin artık özgür ve eşit olduğu bir dünya için köklü bir hesaplamının vakti de elbet gelecek. Ama o güne dek bırakılmayacak hesaplar, yere dökülen kanlar var. Kaypakaya'yı katlettiler, parça parça ettiler işkenceyle, Hasan'ı, Süleyman'ı... Dêrsim'i, Meres'i yapanlar Sewas'ta, Gazi'de, en son Roboskî'de katliam yaptılar. Yok o kadar beklemeyeceğiz. Çünkü Roboskîli analarımız bir senedir 'adalet' beklentisiyle ağlıyorlar...🌐

Welat Yıldız

D Tipi Hapishane/Amed

Güçlkle yaşayan, zorluklarla mücadele etmekle yükümlü, olumsuz yaşam şartlarıyla cebelleşen Roboskî halkı 28.12.2011 tarihinde

yapılan hain saldırıyla yaşamı zorluklarla daha da güçleşmiş, maddi ve manevi yönden sarsıntıya uğramıştır. Bu saldırıyla 24 canını kaybeden Roboskî halkı tüm acılara rağmen dimdik durmuş, adaletin sağlanması için tüm yollara başvurmuştur. Fakat

Roboskî acısı

her defasında susturulmaya çalışılmıştır. Tüm yollarla Roboskî katliamını gizlemeye çalışsalar da anaların gözyaşlarının, feryatlarının, haykırıışlarının unutulmayacağını, gizlenemeyeceğini unutmşlardır. Yürek sızlatan Roboskî katliamını anlayabilmek için Roboskî halkından olmak, onlarla aynı dili konuşmak ve onlarla aynı kanı taşımak gerekmektedir. Vicdani duygular taşıyan,

yüreğinde merhamet barındıran her insan bu acıyı anlar, fakat Roboskî katliamının yaralarını sarmak yerine olayı örtbas etmeye çalışarak daha derin yaralar açan Türk devletinin vicdani duygular taşımadığı, yüreğinde merhamet barındırmadığı çok açık ortadadır.

Türk devletinin tüm unutturma çabalarına rağmen unutulmaması gereken bir şey vardır ki; bu acı, bu adalet talepli mücadele, onurlu, başı dik halkın çabaları karşısında yapılanların anlamsız olduğudur.

Unutmayın; unutmamak, unutmaya-
cağız, unutturmayacağız.

Amed'den Stran

<p>YENİ</p> <p>KADININ KURTULUŞU İÇİN YENİ PERSPEKTİFLER</p> <p>Bir Polemik</p> <p>Monika Gärtner-Engel Stefan Engel</p> <p>AKA DEMİ</p>	<p>YENİ</p> <p>KARPİT SÖNMEYEN ATEŞ</p> <p>HALİL İÇÖZ</p>	<p>YENİ</p> <p>SANATTA İŞLENİLECEK SUÇ YOKTUR</p> <p>Derleyen: Yenikapı Tiyatrosu</p>	<p>YENİ</p> <p>İÇİMİZDEKİ BAHAR</p> <p>A. ARZU TORUN • MUHABBET KURT</p> <p>Ceylan Yayıncılık</p> <p>3. BASKI</p>
<p>Ceylan Yayıncılık</p> <p>tel/faks :0212 589 95 79 e-mail :ceylanakademi@gmail.com web :www.ceylan yayinlari.net - www.ceylan yayinlari.org adres :Aksaray Mah. Çakırağa Cami Sok. Birlik Apt. No:8/10 Aksaray-FATİH-İSTANBUL</p>			

Sosyalizm û
Azadi

KARKERÊN HEMÛ WELATAN
Û GELEÊN BINDEST YEK BIN!

Tu her dem bi mere yî!

WILMAZ SELÇUK

18 Kasım 1988-...

Em her dem bi tere ne!